

BAYRAM ŞEKERİ!

1961'de

5

MİLYON

LİRA TUTARINDA

en az

50 APARTMAN DAİRESİ

VE

ÇEŞİTLİ ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

Reklâm Moran - 10

Akbaba

SİYASÎ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu

※

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

※

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Sayı : 470 — Yıl : 38
16 Mart 1961

※

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

BAYRAM ŞAKALARI!

Bu, bayram sayımız bizim... Hani:

— Kandil değil, bayram değil, eniştem beni niye öptü?

Diye afallayan toy kız gibi siz de:

— Geçim değil, seçim değil, bu ne bayramı?

Diye bön bön sormayın... Basbayağı bayram işte, Şeker Bayramı!

Ne demiş baba erenler yobaza:

— Bre hoca, şu mübarek ramazanı sevseniz, gider gitmez hemen arkasından bayram eder misiniz?..

Biz de, on yıl hürriyet orucundan sonra kurtuluşun ilk bayramını yapıyoruz. Sevinmek hakkımızdır elbet. Ama hangi gönül istemezdi ki bu bayramı, bu Şeker Bayramını tam bir toplum şenliği içinde yapmıyalım?..

Siz söyleyiniz bana: «Hayatta en hakikî mürşidimiz» yüz kırk yediler bu bayramın içinde midirler şimdi?..

Yeni bina ve arazi kanunları önünde üç odalı evi zindana, elli metrelik toprağı mezar çukuruna dönen vatandaş bayram edebilir mi bugün?

Yeni basın kanununun bir basışta yamyassı ettiği bizler hangi ağızın tadiyle Şeker Bayramını kutlayacağız acaba?

Şimdilik, olsa olsa, Kurucular Meclisinin çalışmalarına bakarak dudaklarımızı yalar ve bir hayal tatlılığı içinde Şeker Bayramı yapabiliriz.

Politikacılarımıza gelince... Galiba kuyruklu esvabını giyip bayrama hazırlanan en keyifli lider sayın Gümüşpala olacak... Hele şeker kuyruğuna girip biraz da akide alabilirse!...

Millet Partisinin ne yapacağını bilmem. Ama, tebrike geleceklere birer külâh mevlût şekeri dağıtsa uygun olmaz mı?..

Türkiye Hükûmetinin bütçesinde memurlara zam yapacak para bulamıyan Ekrem Alican'ın, Yeni Türkiye Partisi bütçesinde bayram şekeri parası bulabileceğini pek sanmam. Onun için, tebrike geleceklere olsa olsa tatlı dille birkaç tatlı söz ikram edebilir...

Alâattin Tiridoğlu'nun Sosyalist Partisine gelince... Efendim bizim Tiridoğlu, hani dolması, karnıyarığı, kızartması, beğendisi, bayıldısı olan patlıcan gibi bir adamdır doğrusu: C.H.P. li oldu, sonra C.M.P. li oldu, daha sonra da Sosyalist oldu, çıktı! Tıpkı Cenab Şahabettin'in meşhur şiiri gibi:

Sağdan sola, soldan sağa lerzan-ı girizan!

C.H.P. ile C.M.P. haydi diyelim ki şapla şeker... Ama C.M.P. ile Sosyalist Parti?.. Şekerle biber!..

Politikada yemediği nane kalmayan bu eski dosta biz bir tanecik nane şekeri takdim edelim de, bayrama büsbütün avucunu değil, hiç olmazsa acı acı dudaklarını yalayarak girsin!

Haaa, asıl bayram Cumhuriyet Halk Partisinde... Şekerin her çeşidini orada bulacaksınız: Yaşlılar, çene oynatmadan yutacak lâti lokumu, gençler çıtır çıtır badem şekerini...

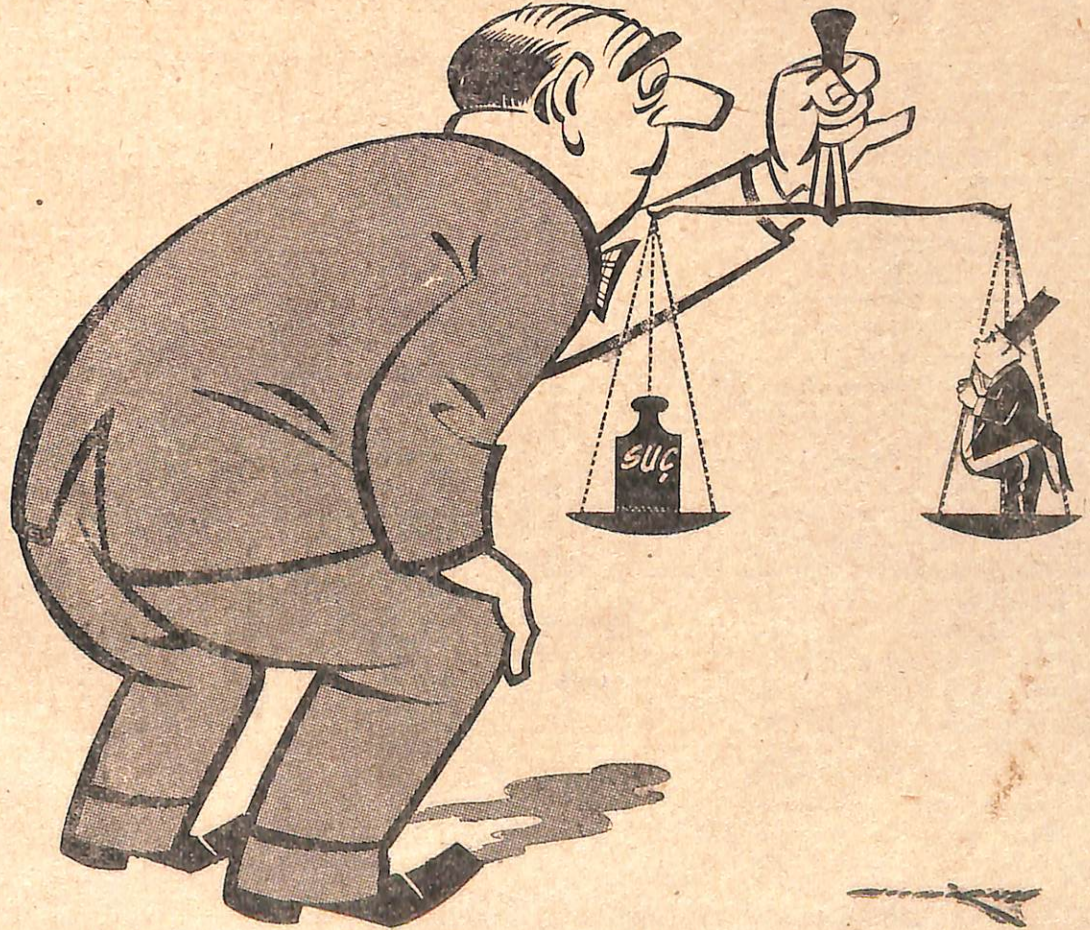
Ama asıl ağız tadını sayın İnönü'nün elini öpecek bahtiyarlara sorunuz siz: Onlar, hem ümidin lezzetini tadacaklar, hem şekerin... Malûm ya, paşamızın azıcık da şekeri vardır!..

Sevgili okurlarımız, tatsız bir dünyada tatlı bir Şeker Bayramı yapmak kolay değildir elbet... Ama biz, o baş gücümüz olan iyimserliğimizle bekliyelim: Şeker sandıklarından daha tatlı seçim sandıklarına kavuşacağımız gün uzak değildir.

Oradan çıkacak niyet şekerleri şimdiden kutlu olsun!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Suçsuz D.P. liler Adalet Partisine kabul ediliyor. **(Gazeteler)**

— Eyvaaah, bunu ne yapacağım şimdi?... Denk geldi!...

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

«Turizm teşkilât kanun tasarısı... İtalyadan turizm uzmanı getirtme projesi... Teknik eleman yetiştirmek için Avrupalara «ham madde» gönderme kararı.» Bunları okuyor, okuyor duygulanıyoruz... Ben de size turizme ait «günlük» bir hikâye anlatayım...

Diri bir vücudu vardı. Vücudu klâsik ölçülere göre teşkilâtlanmış bir vücut değildi amma, Avrupalı bir vücuttu işte... «Mustafa şarkısını» mırıldanarak Hisar'a tırmanıyordu (Ankara Kalesidir Hisar).... Derken efendim, yağızına yağız, güçlüsüne güçlü dört delikanlı tırmanmağa başladı peşinden. Ankara Kalesini onların gezip görmeğe hakları yok muydu?.. Vardım, vardım, amma şartlar öylesine gelişti ki.... bir besinci delikanlı belirdi, yağızına yağız, güçlüsüne güclü. Kızcağızı rahatsız eden «dörtdüzleri kovaladı ve... Hisarın dibinde bir dere vardı (olur a)... O derenin kuytu bir kenarcağızı vardı (olur a....), kurtardığı kızı o kenarcağıza sürükledi, ve zorla... kurtarıcılığını ödetti!.. Kız İsviçreliydi. Ankara'ya memleketinden direkt uçmuştu. Ankaradan da Tahran'a uçacaktı, Orta Şarkı enine boyuna tanımak için.. 2) Derken efendim, gözleri kızarmış ve perişan, Orta Şarkı ebediyen tanımaktan vazgeçip, inekli, çikolatalı, turistli, emniyetli İsviçresine döndüüüüü...

Bu da benim turizm hikâyem.... İsterseniz şimcik, 888 maddelik tasarılıktan bir türlü çıkmıyan tasarılar hazırlayın, beraber hazırlıyalım, uzman getirtin, uzman geliştirin, Turizm Bankası deyin, turizmsiz yaşanmaz diye dövünün o sizin hikâyemiz.. Fakat bir İsviçreli kızca ğız vardı... Kaleye tırmanıyordu.... Derken efendim peşine dört yağızına yağız delikanlı takıldı... ve benim de onun da turizm masalımız tamamlandı...

Karınca istilası

Bir gün piknik yapmıştık. Baraj civarındaydık galiba... Yanımızda da erikli, bademli, tarçınlı, nah bu kadar kabarık bir pasta vardı. Pastayı açıkta bıraktık... Derken efendim, pasta karıncaların, istilâsına değil imhasına uğradı... Simsiyah olmuştu üstü. Ordu ordu kaynaşan, takışan, ezişen bir simsiyahlık.... Bu simsiyah kaynaşmayı bir yandan pastaya yanarak, bir yandan garip bir zevkle seyrediyorduk... Parçalar koptuuuu, dağıldıı, ve pasta eridiiii bitti...

Geçen gün bir ahbabım Ekrem Alican'ı görmeğe gitmişti... «Göremedim» dedi, «istilâya uğramıştı. Uzaktan kaşının tekini görebildim, galiba da ensesini... Etrafı bir kalabalıktı, bir kalabalıktı. Adam kayboluyordu. Herkes te bir ağızdan çığırışıyordu, aman beyefendi seçimi muhakkak kazanacaksınız diye. Diyorum sana kendisi yokolmuştu»...

Ben de ahbabıma karınca ordusunun, ve istilâya uğrıyan, parçalanan, eriyen erikli pastanın hikâyesini anlattım... Parçalıyorlar insanı, eritiyorlar insanı, dağıtıyorlar insanı...

Kendime beş, sizlere sevgili okuyucularım on gün veririm, «karınca istilâsına» imkân verirsek, yokolmak için, şayet lider olsak...

Umarım ki, Alican karınca ordusunu artık suyla mı, ateşle mi, neyle münasip görürsek, püskürtür, bir an evvel...

Kıraliçenin ziyareti

Şu satırların çıktığı anda, İngiltere Kraliçesi, program son dakkada değişmezse, Esenboğa hava alanında bir saat kalmış, ağırlanmış, uğurlanmış, uçmuş, Londraya varmış olacak...

İngilizler bizi, Atatürk zamanı müstesna, şımartmadılar ziyaret bakımından... Zamanın başvekili Londralara birkaç gidiş geliş yaptı da, karşılık olarak ancak Hariciye vekillerini gönderdiler. Zamanın Cumhurbaşkanı cenaze törenlerine gidip iştirak etti de doğru dürüz karşılanmadı bile... Bir İngiliz dostum bunu bana nezaketle izah etti.

— «Memnun olun, İngilizler bir yere Başvekillerini gönderdiler mi, muhakkak o memleketin menfaati dışında bir isteği tatlılaştırmak içindir... Bakın sizi ne kadar seviyoruz. Hep Hariciye Vekilimizi gönderiyoruz size. Demek ki dostluktan başka dileğimiz yok...»

İyi, güzel, bir de mersi!...

Şimdi Kraliçe Elizabeth Pakistanda haftalar, Tahran'da günler geçirdikten sonra Ankara'ya uğruyor... Bir saat için!... Niyetim zamana takılmak değildi. Tuhaf bir teferruat öğrendim de okuyucularımla paylaşmak istiyorum öğrendiğimi: Kendileri gelmeden bir hafta önce, kraliçe hazretlerinin kanı geldi ampuller içinde ve Hıfzıssıhha Enstitüsünde depolandı!... Yani onun kanının grupundan bir miktar kan geldi... Milyonda bir ihtimal, kendilerine bir şey olur da Kraliçeye lâzım olur diye!...

Bir saat için bu kadar tedbir, bu kadar «ince» tedbir beni şaşkına çevirdi. Bizler kafamızı kesmeğe kalksak bu kadar «tedbirlenmeyiz...»

Ne yazarlar ki?

Cemal Gürsel Paşa'nın basın toplantısındaydık. Aklıma İzzet Melih bey geldi: Bir zamanlar bir devlet reisimiz Amerika'da seyahatteymiş. Tantanalı, gürültülü, netice bakımından tamtakır bir seyahatti bu... Bir sürü gazeteci de vardı yanında. Aralarında meşhur yazarımız İzzet Melih bey de... Bir yerde üç beş kişi «mümtaz misafiri karşıladı mı, ve bir iki el şakırtısı sükûtu bozdu mu, İzzet Melih bey çarşaf kadar kâğıtlara, yazar da yazarmış, yazar da yazarmış... Mümtaz Faik Fenik dostumuz da merak edermiş, «iki el şakırtısı bu adama ne tükenmez ilhamlar aşılıyor» diye... Bir an yankesici sessizliğiyle yanına sokulmuş. Bir de bakmış ki, üstat: «Alkışlar, bravolar... Bravolar, alkışlar... Alkışlar, bravolarla (başka tek kelime yok) sayfalar dolduruyor... Artık İzzet Melih Mümtaz Faik Fenik'in dilinden kurtulmaz olmuş seyahatin sonuna kadar. Onu görür görmez «Alkışlar bravolar, bravolar alkışlar» diye gülüp güldürüp durur-muş...

Basın toplantısında da bu aklıma geldi. Çünkü Paşa, iki kelime söylüyordu, bazı gazeteciler bir sayfa karalıyorlardı... İki kelime daha söylüyorlardı. İki sayfa daha karalıyorlardı... Mümtaz beyin İzzet Melih'e sokuluşu gibi usulca sokulup bakmak istedim yazdıklarına. Ama ne zaman müsaitti, ne zemin. Merakım gönlümde kaldı... Hele çok yaşlı bir gazeteci vardı ki... O, bir kelimeye en aşağı dört sayfa yazı çıkarıyordu...

Dalgınlık

Temsilci Meclisin en sempatik üyelerinden biri Turan Güneş dalgınlığıyla nam salmış. Arkadaşları kendisine bir zarar gelmesin diye yapacağı aylık işlerin bir listesini yapıyorlar. O dosya tutulmadan önce, her sene, Turan Güneş mahkemelik olurmuş: Radyo vergisini vermeyi unutmasından ötürü!

Osman'lar

Bir Vekâlet bütçesinin görüşülmesi sona ermişti. MBK üyesi Osman Köksal kalktı, Osman Bölükbaşının yanına gitti:

— «Benim ismim Osman» dedi.

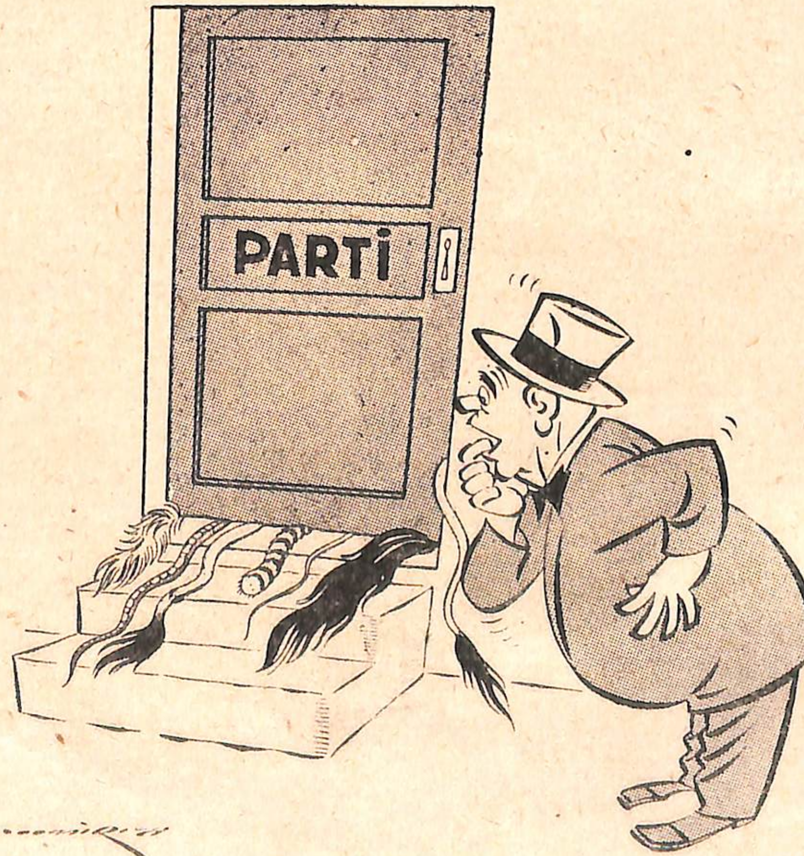
— «Benimki de Osman...»

İki Osman, «Osmanlıklarından» son derece memnun, tam üç dakka tokalaştılar...

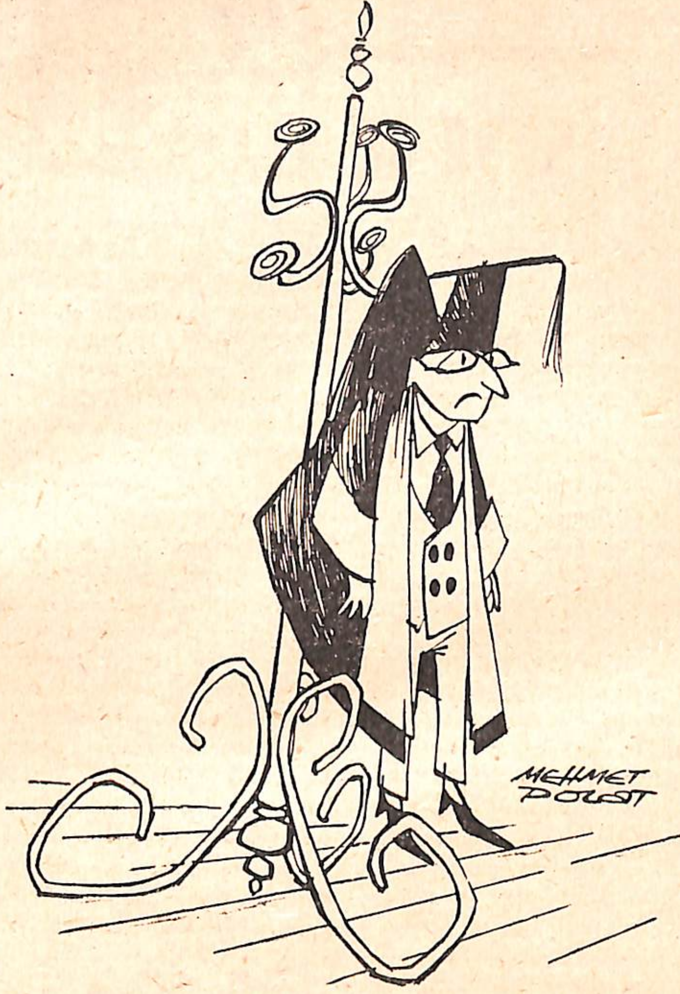
Ayyy, benim ismim neden Osman değil?...

Sevgili okurlarım,

Mektubumu bu hafta iki «hafiflikle» bitirdim. İkisi de gerçek... Vallahi, gazeteciyiz ama bizde yalan yok!

— Vay canına, amma kuyruk dolmuş!

YAZISIZ!

Vitrin!

OTUZ yıl oldu sanırım, Eminönünde iki Türk genci, bir küçük mağaza açtılar: Erkek süsü satan bir mağaza... Kravat, gömlek, kol düğmesi, eldiven...

Kapısiyle, vitriniyle Avrupa'dan bir parçaydı o caddede: Paris'in Sulka'sı, Roma'nın Gucci'si çapında...

O kibarlaştıkça etrafındaki dükkânlar, yeşillere, sarılara, kırmızılara bulanarak bayağılaştı. Tıklım tıklım adi eşyalarla dolu camekânlar, bu tek kravatın, tek mendilin gürültüsüz asaletiyle yarış ediyordu.

Çok sürmedi bu yarış. Günün birinde güzel, yerini çirkine bıraktı, kibar bayağıya!

Beyoğlunda, eski Kolaro, eski Lion, eski Degüzis böyle cins satış evleriydi.

On yıldır, kaldırımından insanına kadar kaybettiğimiz bir caddedeyiz. Güzel bir vitrinin bile hasretini çekeceğimiz kimin aklına gelirdi?

Dün, mart güneşinin soğuk ışığı içinde yürürken, ansızın durakaldım. Yolumu kesen, gülen bir dost yüzü, hantal bir kamyon, bir sokak kavgası değildi, bir vitrindi. Yıllardır görmediğim bir vitrin... Taksim meydanı, ansızın Paris oluvermişti! Air France'in cam duvarlar arkasındaki dekoru ve çivit mavisile beyazın doyulmaz tadı beni olduğum yere mıhladı. Kırk, elli metrelik bir düzey, koca bir caddenin, bir meydanın havasını değiştirmişti ansızın!..

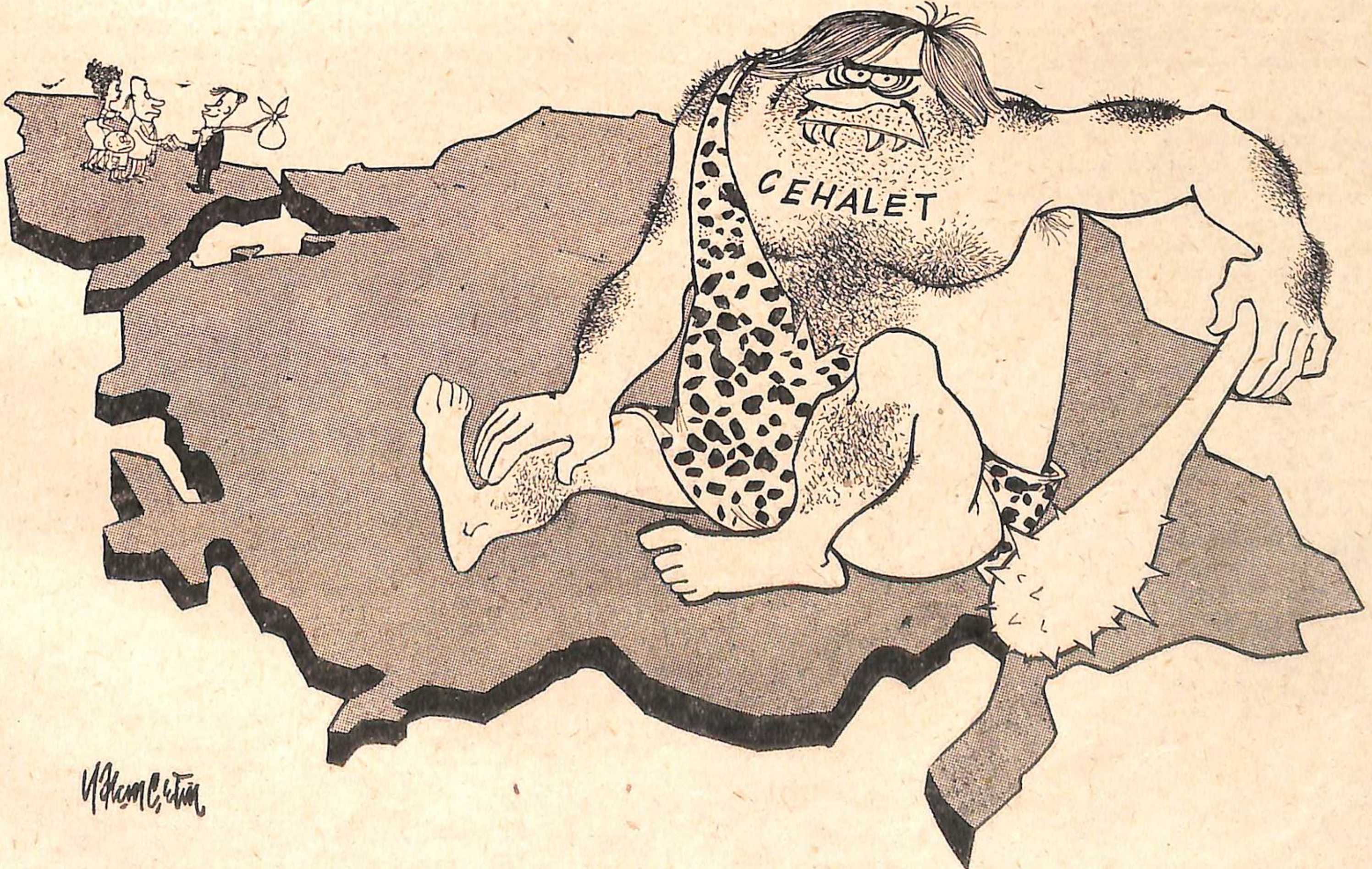
Avrupa'nın her şehrinde, Fransa'da, İtalya'da, Almanya'da, hattâ.... Evet hattâ Yunanistan'ın başkentinde sizi önünde durduracak böyle güzellikler bütün yol boyuncadır..

Şimdi bu satırları, bir İstanbullu, Fransız hava yollarına teşekkür için yazıyor.

Önce, bir vitrin yarışmasiyle bizi biraz silkelediği, biraz uyandırdığı için... Az masrafın çok güzelini veren çorap mağazası, Paris'i en tattıran vitrindi elbet! İnce bacaklı bir masa, ince bacaklı bir sandalye ve güneş yanığı iki bacak, iki yarım kadehle... Sonra, seyahat kapılarının bir yıldır kapandığı bugünlerde, kendi vitriniyle bize sınırlar ötesi bir ufuk açtığı için!.. Biz o cam duvarların arkasından, her geçişimizde bir medeniyet dünyasını seyrediyoruz şimdi...

Ressamlarımız, mimarlarımız, dekoratörlerimiz, gençlerimiz, kadınlarımız, erkeklerimiz, gidiniz, görünüz ve güzelin bahtiyarlığını tadınız... Ona imrenmek, onu kıskanmak, bizi ona yaklaştıracaktır.

Y. Z. O.

Yedek öğretmen — Hakkınızı helâl edin, cehaletle savaşmaya gidiyorum!..

Hapı yutunca

Aziz Nesin

İNSAN oğlunun türlü tutkusu var; benimki de tiyatro... Tiyatro seyretmesini bilmek de bir hüner, hattâ bir san'attır. Hattâ bence tiyatro seyirciliği, piyes yazmaktan, tiyatroda oynamaktan çok daha zordur. Öyle piyesler vardır, bu öyle piyesleri öyle bir sahneye korlar, öyle bir oynarlar ki, bunları seyretmek, yazmaktan, oynamaktan çok daha zor gelir insana...

Övünmek gibi olmasın ama, doğrusu, iyi bir tiyatro seyircisiyimdir. Öldüğüm zaman, arkamdan bir iki arkadaş «Merhum, memleketimizin çok iyi tiyatro seyircilerindendi» diye yazarsa, ruhum şadolacaktır.

«Tiyatro bir tapınaktır» ama, gel de bunu tiyatro salonunda öksürük konseri veren, piyesi seyrederken fıstık yemeden duramayan, çıtır çıtır kavrulmuş kestanenin kabuğunu soyan, yüksek sesle oyunu, oyuncuları eleştiren seyircilere anlat.

Ünlü bir yazar arkadaşımın Ankara Devlet Tiyatrosunda bir oyunu oynuyordu. İyi bir tiyatro seyircisi için, tiyatronun uzaklığının hiç önemi yoktur. Kalktım, bu oyunu görmek için, İstanbuldan Ankara'ya gittim. Zamandan kazanmak için de trenle gec[illegible] yolculuğu yaptım. Tren sarsıntısından uyuyamam. Üstelik yataklı kompartımandaki öbür yolcudan, ekşimik denilen bozuk süt çökertisinden yapılma tuzlu peynir kokusu ile, elma çürüğü kokusu karışımı pis bir koku yayılıyordu. Hava karlı, soğuktu. Pencereyi açmak istedim, kokulu yolcu bırakmadı. Bu bilinmedik zehirli kokularla kompartımanda kapanıp boğulmaktansa, kendimi dışarı attım. Yemek salonu da saat 24 den sonra yolculara kapatılınca, koridorda sallana sallana sabahladım. Sabahın erken saatlerinde Ankara'daydım.

Yazar arkadaşım, oyununu görmek için tâ İstanbul'dan gelişime çok sevindi. O gece piyesi seyredip ertesi gün erkenden yine trenle dönecektim.

Ankara'ya ayağımı bastım, boğazımı da bir gıcık sardı. Ha öksür, ha öksür, öksürükten boğulacağım.. Tren koridorunda üşütmüş olacağım. Nasıl öksürüyorum, anlatamam, sanki her öksürüşte parça parça ciğerlerim sökülüp ağzımdan fırlayacak... Öksürmiyeyim diyo[illegible]m, bir türlü kendimi tutamıyo-

[illegible]an söyledim: Tiyatro bir [illegible]da değil öksürmek, [illegible]doğru değil. Şimdi, hem de arkadaşımın piyesine gider, öksürürsem rezalet... Öyle bir iki öksürme değil ki, arka arkaya ve hiç durmamasıya... Boğazım yanıyor, göğsüm sızlıyor. Hay Allah, ne yapsam... Akşama kadar bu öksürüğü geçirmenin kolayı...

Bütün gece uyumadığım için bir yandan da uyku bastırıyor. Otele gidip yattım, fakat öksürmekten uyuyamıyorum ki... Harhar öksürüyorum. Ben bu öksürükle tiyatroya gidersem, oyunculardan hiç birinin konuşması anlaşılmaz. Çünkü öksürürken gırtlağımdan kalın bir boru sesi çıkıyor, sis düdüğü, canavar düdüğü sesine benzer boğuk, çatallı bir ses...

Ankara'da bir geceden fazla da kalamam, ertesi gün mutlaka dönmeliyim.

— Aman bana bir öksürük doktoru!.. Arkadaşlar, çabuk beni öksürük mütahassısına götürün!..

Sağ olsunlar, götürdüler. Doktor, reçete yazdı:

— Bu şuruptan için, şıp diye keser! dedi.

İki saat ara ile birer tatlı kaşığı içilecek. İçinde uyuşturucu madde olduğundan daha fazlası olmazmış.

Bir kaşık, iki kaşık, üç kaşık.... Bana mısın demediği gibi, ilâcı içtikçe öksürük artıyor. Şişeyi şarap içer gibi kafama diktim, bitirdim. Öksürük de büsbütün azıttı. Nasıl böyle, öksürdükçe, gözlerim yuvalarından fırlıyacak ve balon gibi şişen fıtıklarım patlıyacak.

Aman yoksa bana arkadaşlar muziplik yaptılar da, öksürük kesecek yerde, öksürük arttıran bir ilâç mı aldırttılar?

Aklıma birden bir doktor arkadaşım geldi. Taksiye atlayıp ona koştum.

— Aman arkadaş, ben öksürükten ölüyorum. Bu gece de tiyatroya gideceğim. Saat yirmi bire kadar öksürüğü kesecek bir ilâç...

O da reçeteyi yazdı. Onun verdiği ilâç, öksürük hapı...

— Afyonlu bir ilâçtır, aman fazla alma, dedi, iki tane yut, çok tesirlidir, geçer.

Ne ikisi, tüpteki bütün hapları yuttum, öksürük durmaz. İkinci tüpü de aldım. Saat yirmiye doğru öksürük seyrekledi çok şükür. Yarım saat sonra da büsbütün kesildi. Arada bir öksürüyorum ama, ona çoktan razıyım.

Tiyatroya gittim. Yazar arkadaş, en ön sırada bir koltuk ayırtmış, oturdum. Kalbimde bir çarpıntı başladı. Herhalde ilâçlardan olacak... Koltuğa oturunca, üstüme bir ağırlık çöktü. Artık salon sıcak ondan mı, yoksa gece uykusuz kalışımdan, yorgunluktan mı bilmem... Perde açıldı, benim de göz kapaklarım kapanmağa başladı, her bir kirpiğime birer çeki taşı bağlanmış. Gözlerimi açmağa çalışıyorum, açamıyorum. Tuu... Tâ İstanbul'dan Ankara'ya tiyatro seyretmeğe gel, sonra da uyu... Rezalet!.. Ceketimin yakasındaki toplu iğneyi çıkarıp, uyanayım diye baldırıma batırıyorum, yine olmuyor. Değil iğne batırmak, beni hançerle delik deşik etseler vız gelecek... Öksürük kesilsin diye afyonlu hapları yuttum yuttum, böyle oldum.

Bütün dikkatimi toplamağa çalışırken dalıp dalıp gidiyorum. Ne sahnedekileri görebiliyorum, ne görsem seçebiliyorum, ne de konuştuklarını anlıyorum.

Ben kendimle uyumamak için böyle amansız bir mücadele içindeyken, arkamdaki koltukta oturan biri çıtır çıtır fıstık yemeğe başlamaz mı!.. Cinlerim başıma toplandı.

— Efendi efendi!.. Tiyatro mabettir. Burada fıstık yenmez! diye seslendim.

Biraz da bunu, uykum açılsın diye yaptım ama, olmadı, yine dalmışım. Bir ara cankurtaran arabasının düdüğü gibi burnunu silen bir seyircinin çıkardığı gürültü ile sıçradım, ona da yarı uyku içinde;

— Şışşt, yavaş!.. Diye seslendiğimi hatırlıyorum. Galiba, sayıklar gibi de:

— Tiyatro mabettir! Diye de bir şey söyledim.

Baktım, olacağı yok, kendimi saldım koyuverdim. Yalnız gözlerim kapansa iyi, başım göğsüme düşüyor. Şöyle dönüyorum olmuyor, böyle dönüyorum olmuyor.

Kulağımın dibinde bir ses:

— İçme, içme!.. Zehirli!.. İçme yahu!..

O arada ben de rüyamda öksürük şurubu içiyorum. Sözüm ona uykuda olmadığımı anlatmak için;

— Bırak canım, öksürüğe iyi gelir!.. dedim.

Bir gülüşme ile kendime geldim. Sahnedeki artist, bilmeden zehirli şarap içermiş de, yanımdaki seyirci de ona akıl veriyor. Birden durumu kavrayıp, yanımdaki adama:

— Rica ederim, oyunculara karışmayın... Tiyatro bir mâbettir! dedim.

Ondan sonra ne dediğimi hatırlamıyorum. Yalnız bir ara öksürük sesleri geldi kulağıma;

— Kesin öksürüğü! Biraz susamaz mısınız? diye bağırdım.

Solumdaki adam:

— Siz de evinizde uyuyamaz mısınız? Rahatsız mı oldunuz?.. dedi.

Ağzının payını verecektim ama, gözlerim kapandı, yine de bir şeyler mırıldandım.

Rüya görüyorum. Bir ara sahnedeki oyunla rüya birbirine karıştı. Bir horultu ile sıçradım. O sersemlikle,

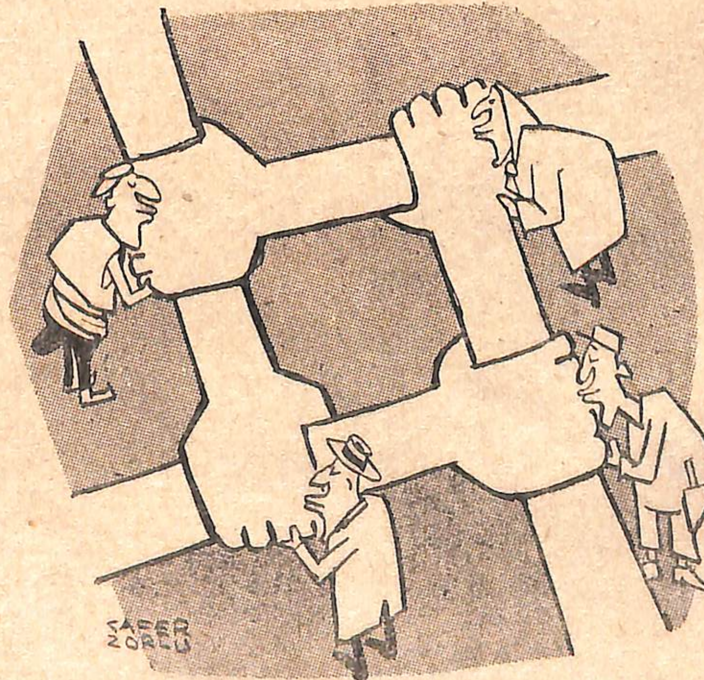
— Ayıptır yahu, tiyatroda horlanmaz artık!..

Dedim ve başım göğsüme düştü. Gülüşmelerden kendi horultuma uyandığımı anladım. Biraz sonra birisi kolumu dürttü:

— Ne var?

— Uyuyorsunuz.

— Uyumuyorum, nefis muhasebesine daldım.

Bayramda : El öpme!

— Horluyorsunuz beyim...

Birinci perde bitse, tiyatrodan çıkıp gideceğim. Perde kapanmadan gitmek ayıp... Gidip gidemiyeceğim de belli değil ya, ayakta duracak gibi değilim...

— Şışşştt!..

— Ne var yahu?

— Horluyorsunuz...

Perde kapandı. Fuayyeye çıktım. Uykumu dağıtmak için bir sigara yakıp koltuğa oturdum.

— Nasıl buldun piyesi?..

Bir de baktım, piyesin yazarı... Ne diyeyim şimdi ben?..

— Daha birinci perdede belli olmaz.

— Ne birinci perdesi?..

Hemen toparlandım, bir de baktım, paltosunu, şapkasını alan çıkıyor. Üç perdelik piyes bitmiş de haberim yok...

— Yani... çok güzel... demek istedim ki... birinci perde harika... Son perde harikulâde... Tebrik ederim.

Otele gelişimi hayal meyal hatırlayabiliyorum.

Bir gürültü ile sıçradım. Kalkıp kapıyı açtım. Karşımda bir sürü adam...

— Ne var?

— İki gündür odadan çıkmadınız da, merak ettik... Affedersiniz..

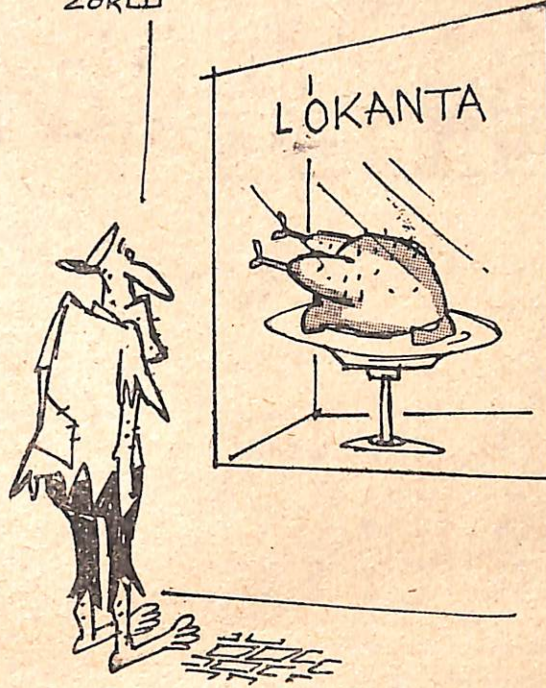
Bu otele nasıl gelmişim, yatağa nasıl girmişim, hiç farkında değilim. Demek burada iki gün iki gece uyumuşum.

Ceket cebimdeki tiyatro programından oyuncuların adlarına bakarak, piyesin eleştirmesini yazdım. Gazetede çıktı.

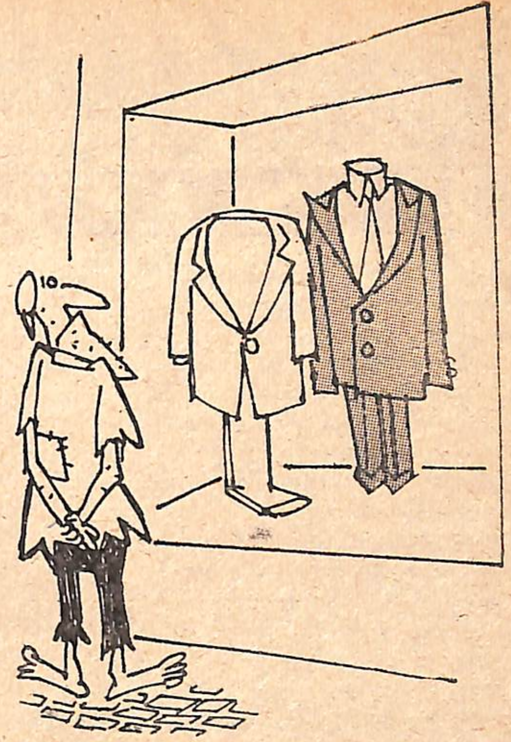
İstanbul'a dönüşümde, Ankara'daki oyun yazarı arkadaşım gönderdiği mektupta şöyle diyordu:

«Tenkidin için çok teşekkür ederim. Dergilerde, gazetelerde bu kadar tenkit çıktı, ama bunları yazanların hiç biri, piyesi senin kadar anlıyamamış. Beni medhettiğin için söylemediğimi bilirsin, ama sen hakikaten piyesin ruhunu kavramışsın. Çoktanberi seninki kadar kaliteli, tarafsız ve doğru bir tiyatro tenkidi çıkmamıştı.»

AZİZ NESİN

Ramazan...

Bayram!

Görev birliği

Bir Almanya haberi, yapılan tecrübeler sonunda köpeklere çelik sinir takılabileceğini bildiriyor.

Neden sadece köpeklere de, ham, çirkin politikacılara değil...

Siz, birisinde dört, diğerinde iki ayak bulunmasına bakmayınız. Ödevleri aynıdır, efendileri« «aport» deyince sağı, solu kaparlar!...

Tarihçesi

Tek parti devrinde; şeker kuyruğu. Demokrasi devrinde; gaz kuyruğu. İkinci Cumhuriyet devrinde; Demirkırat kuyruğu.

Birincisi tatlıydı, ikinci faydalı, üçüncüsü ise kokulu (!).

Kuyruk kuyruğa

Bir kaç günden beri basında düşük ve kuyruk deyimlerinin tartışması oluyor.

Kimi yazar, eski demokratlara, kuyruk demek yersizdir, kimisi de benzetme yerindedir, diyor.

Hangisi doğrudur? Bu tartışmaya şimdi biz de katılmayalım. Öğrenci temsilcilerinden tutunuz da parti liderlerine kadar herkes bu konuda demeç verip kendini gösterdi.

Bu hale sevinmek gerek. Demek bütün işler bitti, yüze yüze kuyruğa geldik.

İsminle yaşa

Geçenlerde Fahri Özdilek'in başkanlığında toplanan Bakanlar Kuruluna toplantının sonunda «ağır sanayi ve yatırımlar» konusunda bir de film gösterilmiş. Evet, evet film.

Sayın Bakanlar, sıfatlarının lûgatlardaki karşılığına en uygun işi belki de ilk defa yapmışlardır.

Havadan - Sudan

Bazı Arap memleketlerine «su» ihraç edecekmişiz.

Yediden yetmişe kadar hazır lop işi ne de seviyoruz ya. Fakat şaşmayalım. Havadan zengin olanların gittikçe çoğaldığı bir memlekette, kazançlar elbet sudan olacaktır.

Gericilerin sakalları kesilecek... (Gazeteler)

— Saç mı, sakal mı?!

....

— Devrimci mi, gerici mi?...

KIZIN İSTİKBÂLİ Parladı

adnan veli

ZİNNUR HANIM, merdivenleri ağır ağır çıktı. Yektâne de peşinden geliyordu. Orta kattaki koridorun ucunda, matbaanın odacısı bir iskemleye oturmuş, boynu yana bükülmüş, olduğu yerde uyukluyordu. Kadın ona yaklaştı:

— Gazetenin müdürü hangi odada oturuyor, oğlum?...

Adam gözlerini açtı. Hiç istifini bozmadan ziyaretçileri süzdü. Sonra esneyip ensesini kaşıyarak:

— Hangi müdürü?... dedi... Bu gazetenin on tane müdürü var. İdare müdürü var, mesul müdürü var, yazı işleri müdürü var, muhasebe müdürü var, teknik müdürü var. Sen hangisini soruyorsun?...

— Ne bileyim ben hangisi bakıyor bu işe?...

— Sen ne iş için konuşacaksın?...

— Kızı muharrir yapacağım da...

Odacı, bu sefer kızı daha dikkatli süzdü:

— Muharrir mi yapacaksın?... Anlar mı bu işlerden?...

— Hem de nasıl... Bitirmiş evlâtçığım... Kaleminden bal damlıyor.

— Öyleyse siz, Cevat beyi göreceksiniz...

— Onun odası nerede?...

— Sol taraftan ikinci kapı...

— Girelim mi yanına?...

— Vur kapıyı, gir...

Zinnur Hanım gene önde, Yektâne arkada, ilerlediler. Kadın kapıyı tıkırdattıktan sonra açtı. Aralıktan içeriye, yarı çekingen baktı. Yektâne onu yeldirmesinin arkasından itti:

— Girsene anneciğim...

Zinnur Hanım, ürkek ürkek içeri girdi. Cevat Bey masanın üzerine eğilmiş, bir şeyler yazıyordu. Gelenleri görünce başını kaldırdı:

— Buyurun bayan, dedi...

— Efendi oğlum, beş dakikalık seni rahatsız etmiye geldim. Eğer başını ağrıtmazsam, beni şuracıkta dinleyiver...

— Hay hay... Buyurun efendim, oturun... Galiba küçük hanım da kerimeniz oluyor...

— Kızımdır...

— O da şöyle buyursun... Evet şu iskemleye...

— Evlâdım, biz seni pek o kadar iskemlelik rahatsız etmiyeceğiz. Biz hanidir sizin gazetenin abonasıyız. Her daim sizin gazeteyi okuruz.

— Teşekkür ederim valde hanım...

— Şimdi sen beni her ne kadar tanımazsan da, söyliyeceklerim yabana atılmaz...

— Buyurun...

— Ben, kızımı muharrir yapmak istiyorum...

— Ne muharriri?...

— Gazete muharrirri...

— Yaaa, öyle mi?... Kızınızın bu mesleğe karşı istidadı var mı bakalım?...

— Olmaz olur mu hiç?... Geçende Remziye Hanımın askerdeki oğlundan bir mektup gelmişti de, cevabını bizim kıza yazdırdıydı. Bizimki yazarken Remziye Hanım iki gözü iki çeşme... Hâlâ anlata anlata bitiremiyor...

— Kızınızın tahsili nedir efendim?...

— Pek o kadar ilerletmedi tahsilini...

— Kaçıncı sınıfa kadar okudu?...

— Boşnak Hafız'ın Lânga'daki mektebinde Tebâreke'ye kadar okudu. Ondan sonracığıma, ben oradan aldım. Bir zenaat öğrensin dedim. Sonra çifte sakızlı Hayriye'nin nakış mektebinden şehadetnamesini aldı.. Kırk bir kere maşallah.

— Peki, diyelim ki buraya girdi. Bizim gazetede ne gibi bir iş yapacak?

— Muharrir olacak evlâdım..

— İyi ama, ne gibi yazılar yazacak?.. Fıkra muharriri mi olacak, röportaj muharriri mi olacak, siyasî makaleler mi yazacak?..

— Dedikodu yazacak evlâdım...

— Hıımmmm!.. Dedikodu yazıları yazacak demek ki.. Peki yapabilecek mi bakalım?..

— Haaa bak o işten yana kırkbir kere maşşallahı var.. Onun eline su dökemiyenlerin hepsi dedikodu muharriri olduktan sonra, bizimki ne diye olmasın evlâdım?. Bizim aşağı mahallede Tatar Sulhiye vardı. Duvarı kurşini boyalı matbaaya yazıldı. Dedikodu muharriri oldu. Ondan sonracığıma Bohçacı Şahver'in gelini Kavrak Selma vardı, haftada bir saçının rengini değiştirir, yosmalığa çıkardı. Sonunda pulise piyastos olunca, zenaatını değiştirdi, Şadi beyin gazetesine dedikodu muharriri oldu. Ondan sonracığıma Çamaşırcı Köse Fitnat'ın baldızı Gevşek Zehra da ne gazetesiydi o, adını unuttum, işte oraya dedikodu muharriri yazıldı. Biz onların dedikodularını bazı günler okuyoruz. Vallahi hiç biri beş para etmez. Dedikoduyu sen gel de bizim kızda gör...

— İyi dedikodu yapar mı bari?

— Vallahi bitirmiş... Bir saatin içinde iki mahalleyi birbirine katar. Bir sefer bir dedikodu yapmıştı da, Bulgar Müslüm'ün karısı Dörtköşe Nebahat, dört çocuğunu yüzüstü bıraktı da, Şoför Petro'ya kaçtıydı.

O vakte kadar hiç sesini çıkarmadan dinliyen Yektâne, söze karıştı:

— Asıl şeyi anlatsana anne..

— Neyi kız?..

— Leman'ın kocası Acemaşiran Kâzım'la, Çekirdekli Dürdane'yi anlatsana...

— Haaa, bak... En güzelini söyledin. Bak evlâdım. Zeyrek'te bir Kâzım vardı. Leman diyerekten bir kızı tam iki buçuk sene sevdiydi. Sonunda nikâhlandılardı. Hafız hanımın kızı Çekirdekli Dürdane'nin de meğerse Kâzım'da gönlü varmış. Onların nikâhları kıyıldığı gün, Dürdaneye de sankim, inme inecekti. Dürdane bir yanda ağlar, Kâzım bir yanda zifafa hazırlanır.. Bizim kız,

Bayram sabahında:

— Yoh bayan, bu gün çöp toplamiriz, bahşiş topliriz!...

akşam üzerine doğru, Tabur kâtibi İdris'in görümcesine bir haber uçuruverdi. Hem vallahi, hem billâhi Kâzım o gece gerdekten fırladığı gibi, gelip Dürdane'nin koynuna giriverdi. Yani ben kızıma güvenirim evvel Allah.. Bak, oruçlu ağzımla söylüyorum. Benim yüzümü kara çıkarmaz. Sonracığıma ben de biraz yardım ederim ona!.

— Siz de iyi dedikodu yapabilir misiniz?

— Ayol, bizim ömrü hayatımız dedikodu içinde geçmiş. Biz dedikodu ile hallihamur olmuşuz. Operatör Tahir'in karısı Firdes hanımla Askeriye müzesinin başçavuşu Nedim, ne sebebe Silifkeye kaçtılar? Ondan sonracığıma Soğanağa'daki Tarçıncı Süleyman'ın karısı Benli Elif, son çocuğunu ne sebebe düşürdü?.. Müdür bey kardeşim..' Sen dedikoduyu benden sor... Kimin aşna fişnesi kimdir? Kim Zekeriyya sofrası kurar... Kim, kızına Elem küfre kenneka duasiyle kısmet bulur. Kim aşure kaynatır?.. Kim esma çeker? Kim, iç çamaşırını çivitten geçirir? Kim, üç aylığını kırdırır?.. Kim çıplak tenine jarse esvap giyer?..

Cevat bey, gülümsüyordu:

— Peki hemşire hanım, dedi. İsterseniz sizin dedikodularınızı bir kere deneyelim. Ne zaman yazıp getirebilirsiniz?..

— Oğlum haftada iki sefer yazarız. Ben pazartesi sabahı tencereyi ateşe vurup Aksaray tarafına çıkarım. Kızı da Beyoğlu'nun sosyete mahallelerine yollarım. Ondan sonra hey babam hey... Sen o vakit Zinnur'la Yektâneyi tutabilirsen, aşkolsun...

— Peki teyzanım... Bir tecrübe edelim... Hazırlayıp getiriniz...

Kadın iskemleden kalktı. Yektâne'nin de yüzü gülüyordu. Odadan çıktıktan sonra Zinnur hanım kızına:

— Bana bak, dedi. Artık bu işte de dikişi tutturamazsan, vallahi seni Necati'nin barına vazdırmaktan başka çare kalmaz... Cenâbı Allah işte gene «yürü yaaa kulum» dedi. Artık üst tarafını sen bilirsin...

Adnan VELİ

⁂

MAHKEMEDE...

Dâvacı âdeti üzere komşusiyle kavga etmiş, yeniden mahkemeye gelmişti. Zaten mahkemenin iyice tanıdığı kimselerden birlydi. Muhakeme başladığı zaman, reis ona vakayı anlatmasını söyledi. Dâvacı uzun uzun dâvasını açıklamaya başladı. Fakat bu açıklama o kadar uzun sürdü ki, ne reis, ne âzalar, ne zabıt kâtibi, ne de dinleyicilerden her hangi bir kimse bu karışık ve uzun lâf silsilesinin içinden çıkamadı. Reis nihayet dayanamadı:

— Canım, siz, her zaman bir avukat tutardınız, dedi, bu sefer neye tutmadınız?

Dâvacı:

— Ya... dedi. Ya, bay reis, Bu sefer sahiden haklıyım da ondan...

Eski bayramlarımız geçerdi çok neş'eli;
Ona bir perde çekti şimdi zamanın eli!..
Atlı karıncalarda çocuklar olur deli,
Başlarında eserdi, tam üç gün, kavak yeli!..

Genç, yaşlı davranırdı ramazan tükenince,
Herkes, arife günü, kapılırdı sevince:
Bayram hazırlıkları hesaplanırdı ince,
Ortalık toplanırdı baştan aşağı önce.

Evlerde, konaklarda köşe bucağı paklar,
Hamarat kesilirdi hizmetçiler, uşaklar.
Sandıklardan çıkardı güzel gümüş tabaklar:
Misafire şekerler, lokumlar koyacaklar!..

Önce hizmetçilerin yapılırdı esvabı,
Artık kese açılmış.. Paranın yok hesabı:
Ahretlik süslenirdi.. Bunun çoktu sevabı!
Bacıya hotoz gerek.. Aşçıya ayakkabı!..

Tanrım! Hele çocuklar neler isterdi, neler:
Küçük Hanım darılır bebek almazsak eğer;
Mahdum feryat ederdi, odalarda dört döner:
(— Ben, tahta at isterim!) Onu susturmak hüner!..

Ev halkı uyanırdı bayram sabahı erken:
(— Şimdi sökün ederler!..) Millet damlardı derken,
Artık (Çöpçü) gelirdi, (Bekçi) evden giderken..
Şaşardık bahşışları —bir borç gibi— öderken!..

Sonra Tulumbacılar.. Bir nâra.. İşte (Köşklü):
Başta sipsivri fesi.. Sol tarafta püsküüü..
Bıyık, akrep kuyruğu, yanağında bükülü..
Pantalon bol paçalı.. Yere kat kat dökülü!..

—Yangın falan olursa, bizleri kollar— diye,
(Köşklü) ye sunulurdu bir gümüş mecidiye.
Mahalle çocukları mahzun olsunlar niye:
Hepsine verilirdi birer mendil hediye!..

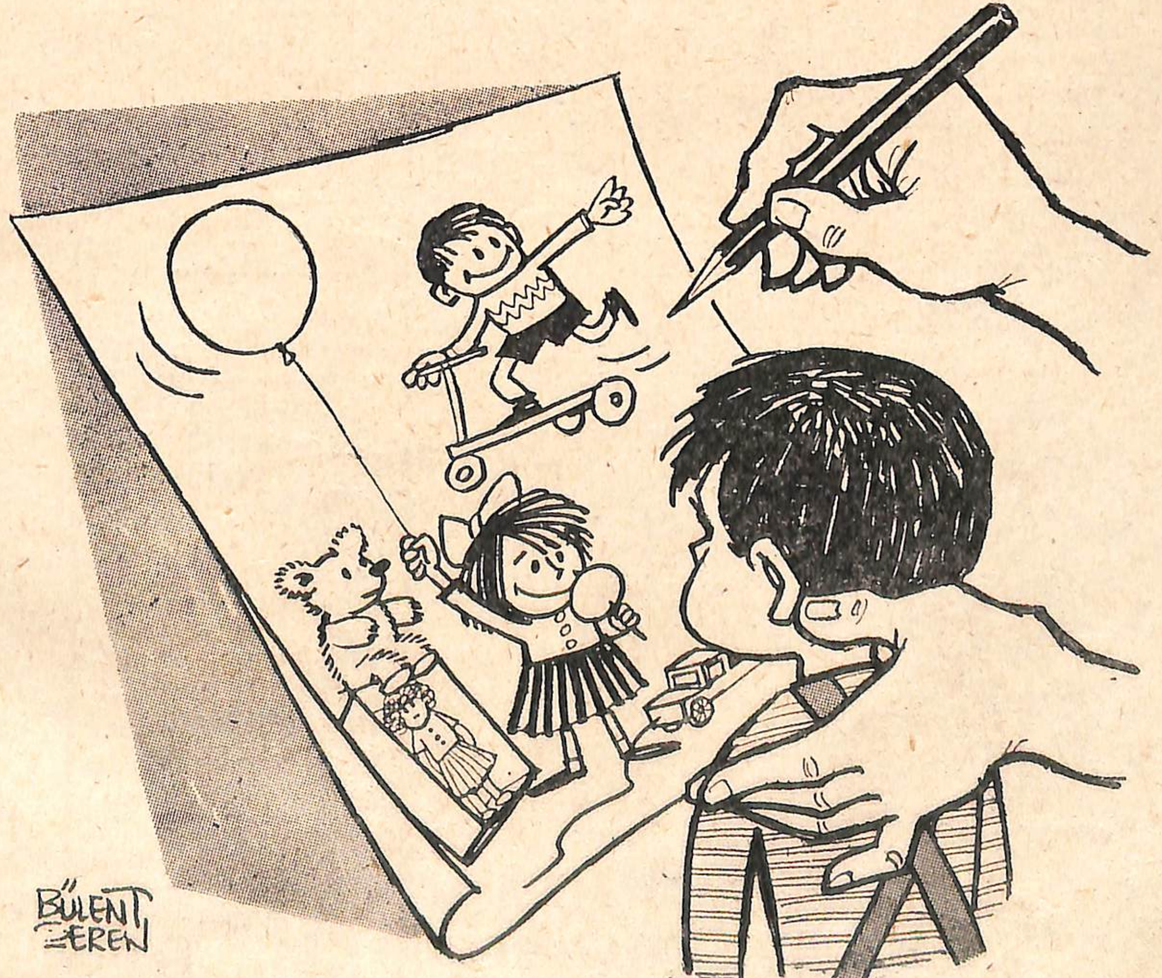
Bundan sonra başlardı kapı kapı ziyaret;
İlk gün tebrike gitmek.. Bu, en büyük riayet..
Misafirler: Kimi hoş.. Kimi sıkıcı gayet..
Akşam.. Yorgun düşerdik yataklara nihayet!..

Çocuklar evde durmaz, gezmeye yollanacak:
Küçükler giderlerdi dadılariyle ancak.
Bayram yerleri mahşer.. Kaynaşıyor dört bucak;
Dönmedolap ne zevkli, ne güzeldi salıncak!..

Hele serpilmiş kızlar, kıskanıp bebekleri,
Salıncağa binince, yakardı yürekleri:
Bu kaçamak manzara çekerdi erkekleri,
Kızların açılırdı havada etekleri!..

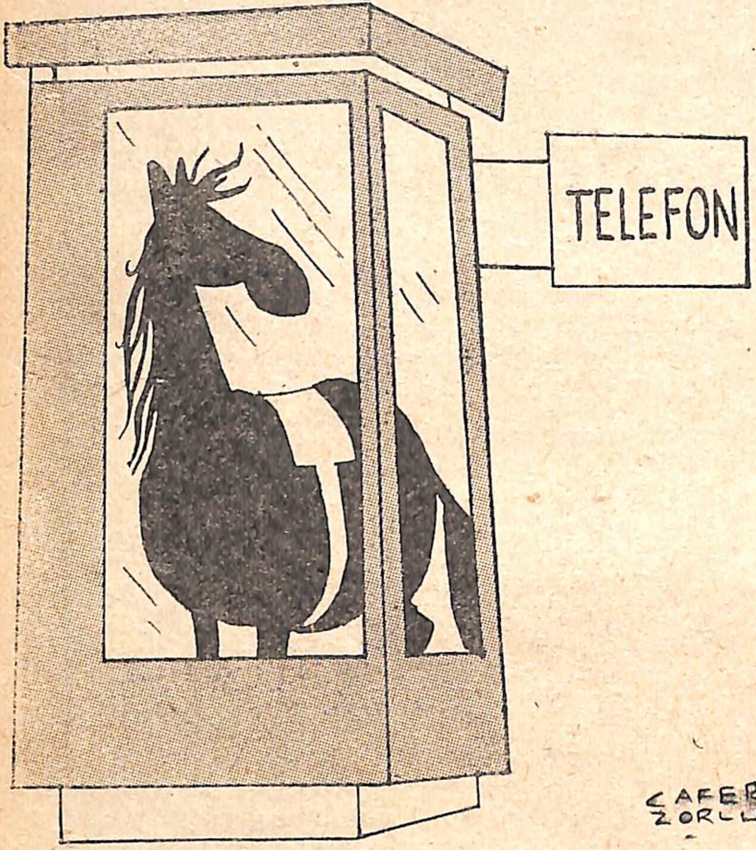
Yurdun —üç gün, üç gece— erkeği ve kadını
Şeker bayramlarının çıkarırdı tadını.
Şimdi bir kuşa döndü: Yoldular kanadını..
Şimdi yalnız takvimde okuyoruz adını!..

Necdet Rüştü EFE

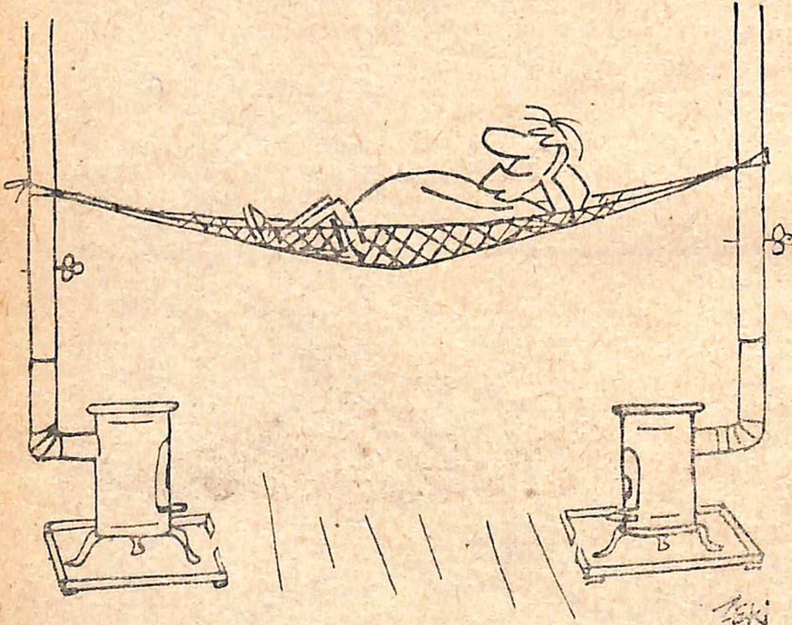

— Bak yavrum, eskiden çocuklar böyle bayram yaparlardı!...

Anadoluda telefon yerine at kullanılıyor. (Gazeteler)

YAZISIZ!

YAZISIZ!

Belediye memurları güler yüz gösterecek... (Gazeteler)

Mücevherler

HİLTON'un beş çayında, sonradan görme iki sosyete sürtüğü oturmuş konuşuyorlardı. Söz mücevherden açılmıştı. Plâtin saçlısı, gözlerini süzerek:

— Mücevherlerimin temizlenmesi beni çok yoruyor, dedi. Elmasları şampanya ile yakutları İtalyan şarabı ile temizliyorum... İncileri brandi, zümrütleri de nane likörü iyi parlatıyor...

Sonra parmakları arasına sıkıştırdığı Amerikan sigarasından bir nefes çekerek ilâve etti:

— Şimdi anlat bakalım, sen mücevherlerini nasıl temizliyorsun?

Kapkara saçlı, kapkara kaşlı, kapkara gözlüsü şöyle bir kasıldı:

— Ben mi?.. dedi. Onlarla uğraşacak vaktim mi var?.. Biraz karardı mı çöp tenekesine atıp yenilerini alıyorum!..

SIKINTI

Fakir Kızları Evlendirme Derneğinin İdare Kurulu üyelerinden Bayan Mesture İyiliksever eve dönünce, hizmetçi kızın sofra kurmasına yardım eden kocası sordu:

— Toplantınız nasıl geçti?

Bayan Mesture, mantosunu öfke ile kanapenin üzerine atarak cevap verdi:

— Sorma, çok sıkıcı bir toplantı yaptık...

— Neden?..

— Bütün arkadaşlar gelmişti.. Çekiştirecek kimse bulamadık ki!..

İLHAM KAYNAĞI!

Karikatürist Cafer Zorlu, masanın üzerinde duran, Trovaso mecmuasına bir göz atarak gürledi:

— Yahu şu Niso ne güzel kadın karikatürleri yapıyor!

Bülent Şeren hemen yapıştırdı:

— Tabii, herif Roma'da güzel kadınlar arasında yaşıyor, senin gibi İstanbul'da yalnız dilenci seyretmiyor!

SEVİL BERBERİ

Bir gazeteci Kasım Gülek'e sordu:

— Beyefendi, Sevil Berberine gittiniz mi?..

Kasım Gülek başını salladı:

— Hayır, ben daima kendim traş olurum!..

Hasan Âli Yücel'in cenazesine

— Beş para etmezsin, beş!...
— Ben mi beş para etmem?... Sen benim n

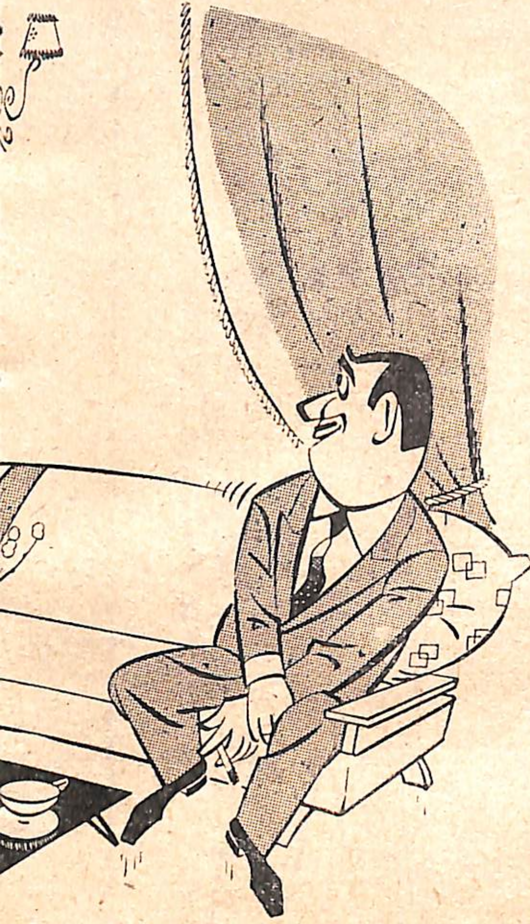
Ko

Mesken buhranı günde

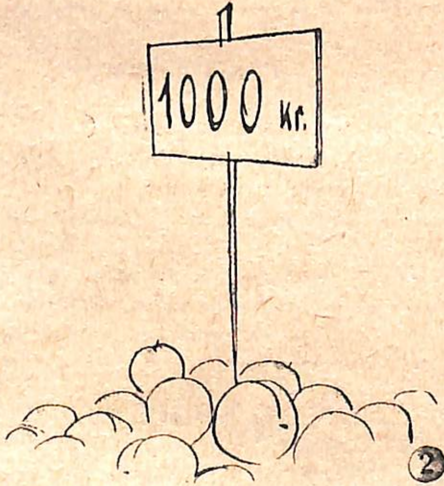

Kaplumbağa — Ben sana kovuğundan

çelenk gönderildi. (Gazeteler)

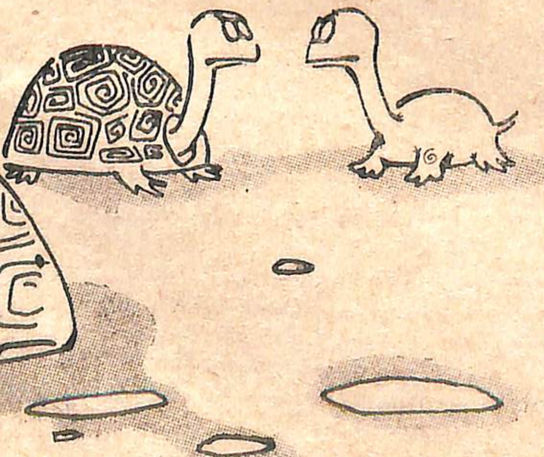

dam olduğumu öldüğüm za man görürsün!

ıklar!

ne artıyor... (Gazeteler)

na, sonra açıkta kalırsın demedim mi?...

Ne konağı ?

NE KONAĞI?

Bir dedikodu çıktı:

— Refik Tulga bir konak almış!

Dedikodu dilden dile, kulaktan kulağa dolaşa dolaşa büyüdü...

Rivayetin aslı şudur:

Sayın İstanbul Valisi, Beyazıt'ta kayınvaldesine ait bir konağın birkaç odasında misafirdir...

İşte, bu kayınvalde konağı, önce «kayın» ı atılarak kısaca «valde» konağı oldu. Sonra?... Sonra da anlaşılan «valde» si biraz şekil değiştirdi ve... «vali» oldu!

Vali konağının aslı valde konağı, hattâ kayınvalde konağıdır!

Bu dedikodu Meşhedi Cafer'in bir hikâyesine benziyor

Meşhedi'yi tebrik etmişler:

— Kutlu olsun Meşhedi, spor-toto'da on üç tutturmuş beşyüz bin lira kazanmışsın...

Meşhedi tatlı tatlı gülmüş:

— Güççüh bir yanlışlıh vardı...

— Ne gibi?...

— İlle Spor Totttoda on üç değil, üç tutturmişem... Sonra, beş yüz min lira gonmamış, beş lira gaaip etmişem!

İşte bizim dedikodularımız!

*

MUHTAÇLAR!

Bir derviş:

— Yâ Rab!.. Kötülere merhamet eyle!.. diye dua ediyordu.

Sebebini sordular:

— İyiler merhamete muhtaç değildir ki, dedi!

NE DERLER?

Kötülerle düşüp kalkmak, namaz kılmak için meyhaneye gitmeye benzer, kimse namaz kıldı demez, işret etmiş der!

BAHTİYAR!

Yalın ayak, başı açık, yarı çıplak bir adam şöyle bir türkü tutturmuş yürüyordu:

Ne altımda deve var,
Ne de eşek gibi yük altındayım!
Ne kulları olan padişahım,
Ne de padişahın kulu kölesi!

TOHUM!

Eser vermeyen âlim, tarlayı sürüp de tohum atmayan çiftçiye benzer.

SAADET!

Mesut insan, geçen günlerini hasretle anmayan kimsedir.

NE ZAMAN?

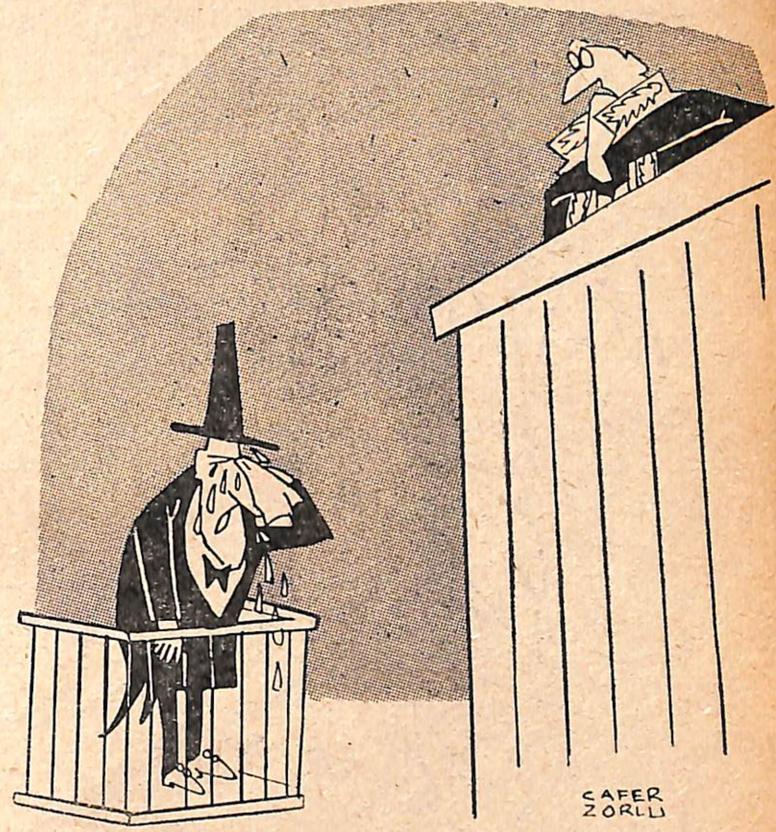
Doktor Sadi Irmak'a bir okuyucu soruyordu:

(Ne zaman yemek yemeli?)

Irmak şu cevabı yazdı:

(Zenginler acıktıkça, fakirler buldukça!)

Bâzı düşükler ağlıyor... (Gazeteler)

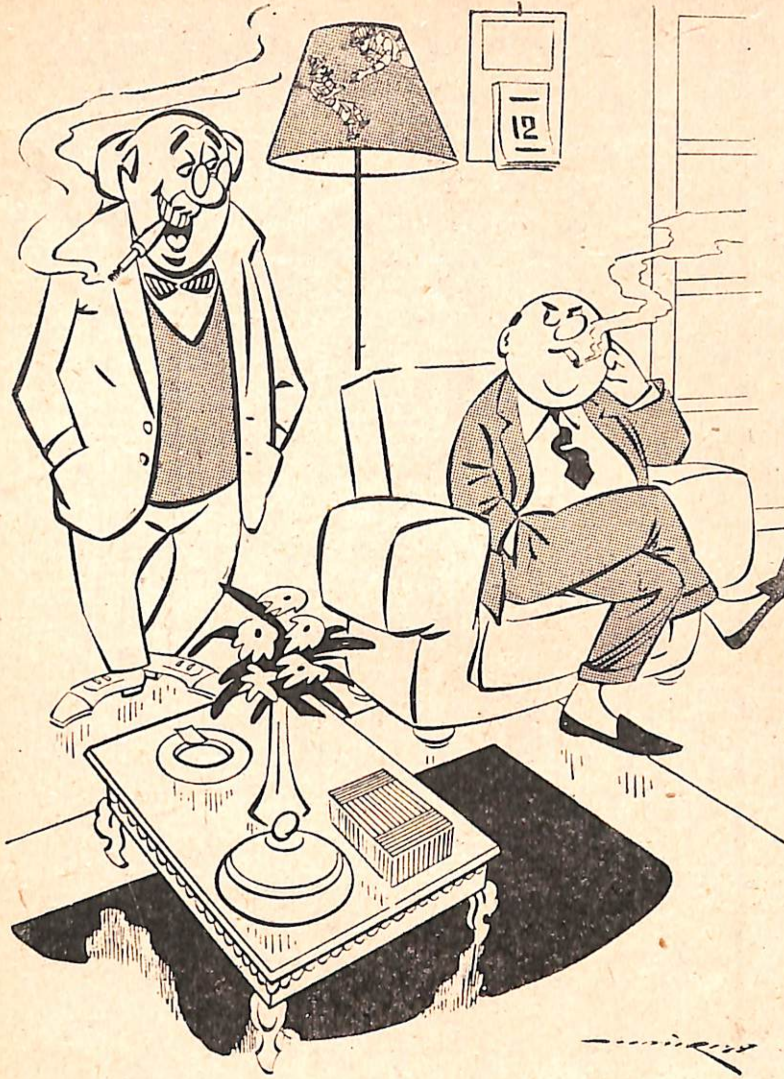
Politikacının müdafaası!

YAZISIZ!

YAZISIZ!

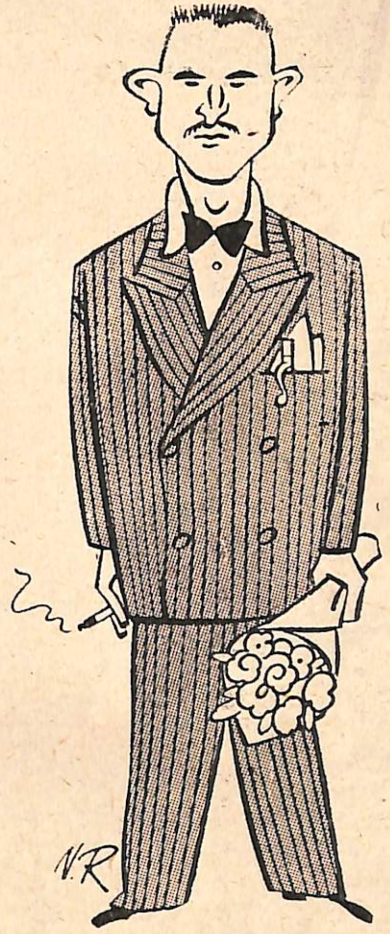
— Tahtakılıç 147 ler meselesini kesip atmış...
— İnanma... Tahtakılıçtır kesmez!...

Hangisi ile Evlenirsiniz

— 8 —

Hüseyin Tartmaz Konyalıdır. Otuz yaşında. Nişantaşı'nda manav dükkânı var. Çalışkandır, açıkgözdür, müşteriyi acıtmadan kazıklar. İçkisi yok, kumarı yok, çapkınlığı bile yok!

Eli sıkıdır: Yüz kazanırsa on yer. Akça pakça, evine bağlı bir bayanla izdivaç etmek istiyor. Söz aramızda, dört beş katlı bir apartıman alacak kadar birikmiş parası da var.

Hüseyin Tartmaz

Şeker Bayramında:

— Şeker mi yiyon lan, nerden buldun?
— Ne şekeri be, dişim ağrıyor!

Sandöviç!

Küçük sandöviççi dükkânına girmişlerdi. Oğuz sandöviçleri hiç beğenmedi. Yüksek sesle söylenmeğe başladı. Fakat bu hal dükkân sahibinin izzeti nefsine dokunmuştu. Masalarına yaklaştı ve Oğuz'a:

— Sandöviçlerimi beğenmediniz mi beyim? diye söylendi. Ben sandöviç yaptığım zaman, siz daha dünyada yoktunuz...

Bunun üzerine Oğuz:

— İyi ama, dedi, o zamanki sandöviçleri şimdi ne diye satışa çıkarıyorsunuz?

Kayıp çanta!

İki şık bayan arasında:

— Ayol, haberin var mı Ayten'in başına gelenlerden?

— Ne olmuş?

— Düğünde çantasını çalmışlar...

— Mutlaka içinde çok para vardı.

— Bilâkis, beş on kuruş ufak parayla bir kırık tarak varmış. Meydana çıkacak diye üzülüyor!

Çapkın damat!

Damat, banyoda sokunmuş yıkanıyordu.

Birdenbire banyonun kapısı vuruldu. Damat:

— Giriniz! dedi.

Kapı açıldı, içeri kaynanası girince damat özür diledi:

— Affedersiniz, hizmetçi geliyor zannettim!

Pratik doktor!

Hasta, doktora sorar:

— Aman doktor, pek fena öksürüyorum ne yapayım?

— Ihlamur içiniz... Gayet iyi gelir...

— Peki ama doktorcuğum, günde belki otuz fincan ıhlamur içiyorum..

— Öyle ise ıhlamuru kesiniz, bir şeyciğiniz kalmaz!

Tedavi!

Vecdi, tanıdığı doktora dert yandı:

— Ah doktorcuğum... Karımın uykusuzluğu berbat. Hemen her gece saat üçe kadar uyumuyor... Ne yapayım?... Söyle Allahaşkına...

— Bunun tedavisi gayet basittir azizim... Akşamları saat dokuzdan evvel eve gelirsin. Karının hastalığı süratle iyi olur!...

Gelecek için!

Kadın, fotoğrafçının çektiği resimleri görünce sinirlendi, söylenmiye başladı:

— Dünyada kabul etmem bunları...

— Fena mı çekilmiş?

— Nasıl çekildiğine aklım ermez ama, beni on yaş ihtiyarlatmışsınız.

Fotoğrafçı bir mazeret aradı

— Evet öyle... Ama, paranız boşa gitmiş sayılmaz: On sene sonra yeniden resim çektirmiye mecbur kalmazsınız!...

MÜKERREM Safi apartımana girerken karşı meydandaki saat ikiyi çalıyordu. Sarhoş, bir an olduğu yerde durarak derin derin içini çekti ve söylendi:

— İstanbul'da hayat yok diyenlerin hakkı var... Saat daha iki.. Gazinolar kapandı, sokaklar bomboş.. Bu saatte eve dönmek ne hazin mecburiyet... Mükerrem Safi üçüncü kattaki dairesinin kapısına varıncaya kadar bu «hazin mecburiyet» sözünü bir çok defalar tekrar etti. Sonra daima cebinde taşıdığı anahtarla kapıyı açarak içeri girdi; potinlerini çıkararak eline aldı ve bir yere çarpıp gürültü yapmamak için elektrik fenerini yakarak sessiz sadasız odasına doğruldu. Bu sefer de başka bir terane tutturmuştu.

— İnsanın karısından korkarak hırsız gibi eve dönmesi de hazin mecburiyet, diyordu. Hülâsa bu hayatın yolsuzluklarından şikâyet edenlerin yerden göğe kadar hakları varmış.

Mükerrem Safi'nin karısının odasında elektrik yoktu. Sarhoş, alaycı bir tavırla:

— Bereket bizim tavuk daha uyanmamış, dedi. Mübarek kadın dokuz deyince uyur... Hiç olmazsa ona on bire kadar dayansa nisbeten lehime olur. Çünkü dokuzda uyuyunca, gecenin ikisine üçüne kadar uykusunu almış, uyanmış bulunuyor. O zaman artık dayan «nerdeydin, sen niye geç geliyorsun?» diye sonu gelmiyen sorulara... Hazin mecburiyet.. Mecburiyet...

Mükerrem Safi, kazasız belâsız girdiği odasının elektrik düğmesini ararken hâlâ söyleniyordu:

— Hazin mecburiyet, hazin mecburiyet..

Elektrik birdenbire yanınca, sarhoş:

«Aa...» diye bağırdı. Karısı pencerenin yanındaki koltukta sessiz sadasız oturuyordu. Mükerrem, kendini müdafaa etmek, bir şeyler söylemek istedi. Rakat kadın eliyle onu susturdu:

— Sus... hacet yok... Artık seninle uğraşmaktan bıktım. Elli yaşındaki insanı bundan sonra adam edecek değilim ya... Ne cehennemde istersen dolaş. Artık umurumda değil...

Mükerrem, babacan bir tavırla:

— Sen burada ne arıyorsun, dedi, sakın Allah esirgesin hasta filân...

Müfide hanım, bu cümleyi de yarısında kesti:

— Uykum kaçtı... Bir mesele hakkında seninle görüşmeğe geldim.... Mükerrem bana bak... Ben kendim için senden bir şey istemiyorum.. Fakat ortada evlâtlarımız var... Bak Perihanı kocaya istiyorlar... Aklın başımda yok...

Mükerrem biraz ferahlamıştı.

— Şirin karıcığım, dedi, ben sarhoşum fakat sen mantıksız konuşuyorsun... Kızı istiyen olmaz üzülürsün; isterler yine üzülürsün.. Ne olacak bu senin halin... Mademki Perihana alıcı çıkmış... Verirsin, olur biter...

— Aman Mükerrem... Anlamadan, dinlemeden kız verilir mi?

— Peki anla dinle...

— Ayıp sana... Çok ayıp... Böyle işi kadın mı yapar, erkek mi yapar? Sen kızın babasısın, damadın olmak istiyen adamın nenin nesi olduğunu araştırmadan olur mu? Gerçi sen sefahet düşkünü, manyak, serseri bir adamsın... Darılma, hakikati söylüyorum...

Mükerrem Safi boynunu büktü:

— Bağırıp çağırmamak şartiyle ne desen kabul...

— Evet, manyak, serserinin birisin... Fakat ne olsa erkeksin, evimizin erkeğisin... Yarın mutlaka bu çocukla görüşmelisin.. Ne ahlâkta olduğunu öğrenmelisin? Sana ismini, adresini vereyim... İsmi...

Bu defa da Mükerrem Safi karısının sözünü kesti:

— Şimdi söyleme, unuturum.... Fakat yarın sabah için söz... O adam her kimse bulur konuşurum. Ne mizaçta, ne ahlâkta bir adam olduğunu anlarım...

★

Ertesi gece Mükerrem Safi, saat tam on ikide eve geldi, karısını uykudan uyandırdı ve yatağının kenarına oturarak konuşmağa başladı.:

— Bana sefahat düşkünü ve serseri dediğin için bilmem utanmıyacak mısın? Bak saat daha on iki... Sevgili evlâdımın saadeti mevzuu bahis olunca, nasıl erkenden eve geliyorum ha... Ben fedakâr koca olduğum kadar, fedakâr babayımdır da... Ciğerparemi kocaya istesinler.. Ben de o adamı ne ahlâkta adam olduğunu anlayıp dinlemeden çocuğu teslim edeyim... Evet gittim. Kaya Kaypak ismindeki o delikanlıyı buldum... Ustalıklı bir kaç sualle ne adam olduğunu anladım. Sevgili karıcığım, Kaya Kaypak ahlâksızın biridir... Perihanı ona veremiyeceğiz. O damatta iş yok...

Kadının gözleri fal taşı gibi açılmıştı:

— Ne söylüyorsun? dedi, bunu çabucak nasıl anladın?

Sarhoş başını iki tarafa sallıyarak ve gözlerinden birini kırparak güldü:

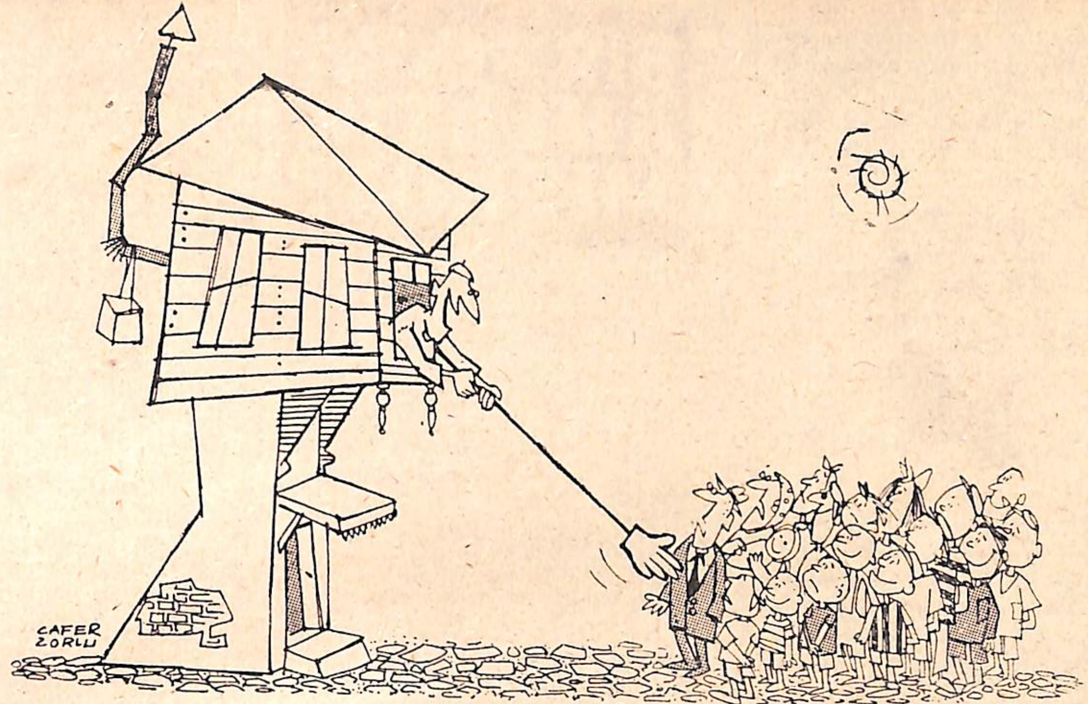
— Arif olana bir işaret kâfidir karıcığım... İki lâkırdı ile herifi şıp diye yakaladım.

— Ne sordun?

— Herifin ne iş gördüğü malûm.. Dükkânı var, tezgâhı var... Parası filân olduğu da belli... İşi yolunda olmasa bu kadar lüksü nereden bulur teres... Mademki kazanıyor, demek ki çalışıyor... Gelelim nasıl eğleniyor meselesine... Evvelâ ne içtiğini sordum... Hiç bir şey içmiyorum» demez mi? Bu herif eşek değil ya... Elbet bir keyfi var... Demek ki teres esrar, heroin gibi bi. şey kullanıyor... Gelelim kadın meselesine...

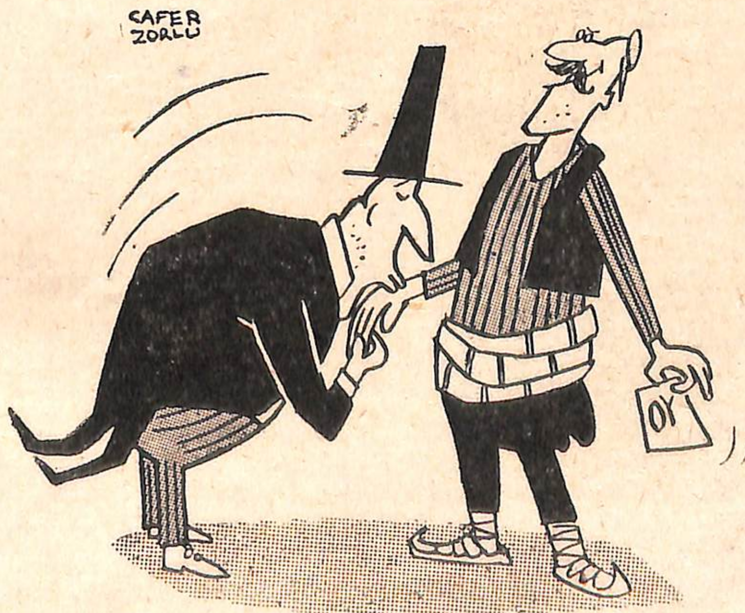
Ne yolda kadınlarla düşüp kalktığını sordum... Sualimdeki inceliğe bilmem dikkat buyurdunuz mu? Utanmadan ne dese beğenirsin teres? «Şimdiye kadar hiç bir kadınla ilişiğim olmadı» demesin mi? Ee, şimdi sen bana hak ver iki gözüm... Kadınla alâkası olmadığını açıkça söyliyen bir ahlâksıza ben ciğerparem kızımı nasıl teslim ederim... Karıcığım sen kızlarını istiyen olursa bana haber ver... Vallahi işimi gücümü bırakır, usulü dairesinde tahkikatımı yaparım.

Şeytançekici

— Yukarıya kadar hiç zahmet etmeyin komşular, buradan bayramlaşalım!

Politikacının bayramı:

Öp dayının elini!

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

— Tatlı bir halk fıkrasıdır. Ben politika hayatında iken Ankarada arkadaşlarla bu fıkrayı anlatır, sık sık birbirimize takılırdık.

Ord. Prof. Sadi IRMAK

Kopası!

Bir köy ağası, şehirdeki ahbabının evine misafir olmuş. Misafirliği de uzattıkça uzatmış. Ev sahibinin rahatı huzuru kaçmış ama, bir şey de diyemezmiş. Günün birinde köylünün keyfi gelmiş:

— Efendi, demiş, bize müsaade artık. Köyümüze dönelim.

Pılısını, pırtısını toplamış. Atına binmiş. Tam yola çıkacağı sırada şehirli, gene büyüklük bizde kalsın diye düşünmüş:

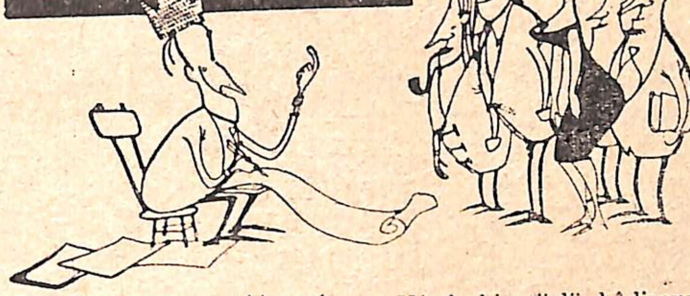
— Ağa, demiş, ne güzel tatlı tatlı oturuyorduk. Biraz daha kalsaydın.

Köylü, hiç nazlanmamış, hemen attan inmiş:

— Peki, demiş, atımı nereye bağlayım?

Ev sahibi söylediğine, söyliyeceğine pişman, elini ağzına götürmüş:

— Kopası dilime!

— Yassıada sanıkları da fıkradaki gibi bir türlü esas meseleye gelmiyorlar.

Tahsin BANGUOĞLU

Geleyim de!...

İki genç Trabzondan bir kayık dolusu mal getirip İstanbulda satarlar. Paraları ceplerine yerleştirip Beyoğlunda bir gazinoda kafaları çekerler. Derken bir münakaşaya tutuşurlar, biri çeker ötekini öldürür.

Öldüren apar topar mahkemeye çıkarılır. Hakim:

— Ahmet, bak oğlum, der, eğer cezanın az olmasını istiyorsan hadiseyi olduğu gibi anlat.

— Trabzondan çıktık, ben malları yüklemiştim. Daha yarım saat yol almamıştık ki deniz dalgalanmaya başladı. Derken bir fırtına patladı. Hakim bey görsen ne fırtına...

Hâsılı bir türlü hâdiseye geçmeyince, hâkim dayanamaz:

— Oğlum, bırak bunları der, İstanbula gel, İstanbula.

Ahmet, gözlerini döndüre döndüre ve bozuk şivesiyle:

— İstanbula gelmiyeceğim hâkim bey, der.

Hâkim kızar:

— Niye ulan?

— Ha celeyum da İstanbula, asasınız beni da!...

— Talebe, dünyanın her yerinde birdir. Nasıl etmeli de hocaya katakulli oynamalı düşüncesindedir. Kimbilir belki haklılar da biraz. Tabii menfaat meselesi...

Dr. Kenan TUNCOĞMAN

Kurtlar!

Yabancı üniversitelerin birinde Zooloji dersi veren ve talebesi tarafından çok sevilen bir profesör varmış. Bu profesörden imtihan olacak talebenin sınıfta kalmak korkusu yokmuş. Çünkü profesör imtihanda çok sevdiği kurtlar bahsi dışında soru sormazmış. Fakat günün birinde beklenmiyen bir şey olmuş. Profesör imtihan ettiği talebelerden birine dönerek, kendisine yumuşak derili hayvanlar hakkında bilgi vermesini istemiş. Bu soru imtihan olacaklar arasında büyük şaşkınlık yaratmış. Kurtlar konusundaki bilgiyi ezberlemiş bulunan talebe, hocasına endişeli gözlerle bir müddet bakmış. Biraz düşünmüş ve nihayet kendini toplayarak anlatmaya başlamış:

— Efendim, yumuşak derili hayvanlara yumuşakçalar adı da verilir. Yumuşakçalar ise, kurtlar bahsinde incelenen bir grup hayvandırlar. Kurtlar altı büyük gruba ayrılırlar. Tatlısu kurtları, iplik kurtları... v.s.

Profesör bir kaç defa gözlerini kırpmış. Bir müddet düşünmüş fakat bir şey söylemeden geçecek notu vermiş. Sonra masada oturan ikinci talebeye dönerek aynı şekilde beklenmedik bir soru sormuş:

— Filler hakkında ne biliyorsunuz?

Talebenin bu kalın derili hayvanlar hakkında en ufak bir bilgisi dahi yokmuş. Fakat hocasından emin alelusul anlatmaya başlamış:

— Fil muazzam hortumu sayesinde kolaylıkla tanınır. Hortumunun şekli uzaktan bir kurdu andırmaktadır. Kurtlar ise altı büyük sınıfa ayrılırlar: Tatlısu kurtları, iplik kurtları... v.s.

Bu sefer profesör, biraz da canı sıkkın gene talebeyi süzmüş. Bir şey söylememiş ama sınıfta bırakmış.

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Cinsmiş!

Pek sırnaşık bir adam değildi ama genç kadını görünce onun yanına sokulmaktan kendini alamadı:

— Affedersiniz, diye söze başladı, sizinle bir kaç kelime konuşabilir miyim?

Kadın:

— Buyurun, dedi, sizi dinliyorum. Ne söyliyeceksiniz bana?

— Önce çok güzel olduğunuzu. Sonra sizi görür görmez sevdiğimi. Daha sonra sizinle evlenmeyi düşündüğümü. En nihayet de doğacak çocuklarımın annesi olmanızı istediğimi...

Kadın cevap verdi:

— Önce güzel olduğumu ben de biliyorum. Sonra beni sevdiğini söyliyen kimse yalnız siz değilsiniz. Daha sonra beş defa tecrübesini yaptıktan sonra evlenmekten artık usandım. En nihayet de evlendiğim kimseler benden çocuğum olmuyor diye ayrıldılar.

Salâhattin S. KUTLU

Yatalım

Stüdyoda bütün gün çalışarak yorulmuş olan sinema yıldızı, akşamleyin gayet dekolte bir tuvalet giyip ziyafete hazırlanmıştı. Bir aralık kocasına:

— O kadar yorgunum ki evde kalmayı tercih ederdim, dedi.

Gayet anlayışlı bir adam olan kocası, cevap verdi:

— Öyleyse giyin de yatalım!

Nurhayat GÜLEN

Unutmayın ki

Mrs. Brown, doktoruna faturasının mâkul olmayacak derecede fazla olduğundan şikâyet ediyordu. Doktor:

— Unutmayınız, dedi, oğlunuz kızamığa tutulduğu zaman evinize tam on bir defa geldim.

Kadın cevap verdi:

— Siz de unutmayın ki hastalığı bütün mektebe oğlum yaydı!

*

Karar!

Eğitim alayında çavuş acemi erlere piyade eğitimi yaptırıyordu.

— İleri marş... Sola çark marş. İleri marş... sağa çark marş, taakım dur! İleri marş!..

Bu sırada şaşkına dönen bir asker, sıradan çıkıp yürümiye başladı.

Çavuş:

— Hey arkadaş nereye gidiyorsun? diye gürledi.

— Ben mi? Kantine gidiyorum, ne yapacağımıza karar verdiğin zaman dönerim.

Güngör ÇONGUR

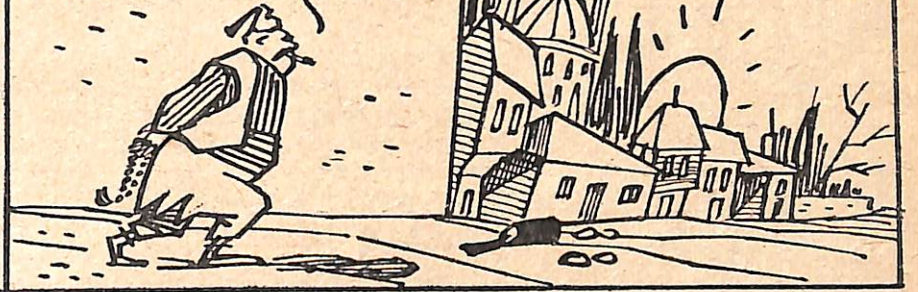
KOMİSER OSMAN

22

TURHAN SELÇUK

TİLKİ MUSTAFANIN İÇİNDE MEKTUP BULUNAN FESİNİ SOKAĞA FIRLATTIĞI GECENİN SABAHINDA, O CİVAR SAKİNLERİNDEN TOPUZ ALİ, FESİ GÖRÜR..

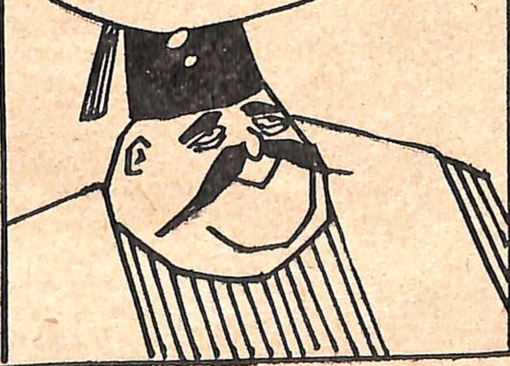

TOPUZ ALİ, YENİ FESİ BAŞINA GEÇİRİR. OKUMA YAZMASI OLMADIĞI İÇİN ARKADAŞI ARNAVUT RECEBE GİDER.

TOPUZ ALİ, O GÜNÜN GECESİNDE NAZİFİN KAHVESİNE GELİR. TESADÜFLER ONU, KOMİSER OSMANI VE TOZKOPARAN SALİHİ AYNI YERE TOPLAMIŞTI...

PATATES Şövalyeleri

— 3 —

— II —

Bir gün Settembre, Almanya'ya yolculuk etti ve altı ay orada kaldı. Almanya'yı köşe bucak, pek temiz yürekle dolaştı; kılı kırk yararcasına yüzlerce katedrali, nehri, bahçeyi, kadını, tabloyu, anıtı, köprüyü ve atı inceledi. Nevaslippe'e dönünce, dostlarını gözleri yolda buldu.

Kendisine:

— İyi eğlendin mi bari? Almanya güzel mi? diye sordular.

Settembre:

— Blimiyorum, dedi. İlkin gidip babamla görüşmeliyim.

Baba oğlunun aksi idi: pek güçlü bir eleştiri zekâsına ve keskin görüş yetkisine sahipti. Olayları ancak geniş açılarından görüyordu. Hidrostatik ve yere yalnız binlerce kilometre uzunluğunda bir telle bağlı bulunan bir balona binmiş bir Ademoğlunu düşünün. Böylece bir yere oturmuş bir insan, yeryüzünün olsa olsa panoramik bir manzarasını görebilir ve, kendisinin ince bir noktayı seçebilmesine imkân vermek için de, onu şöyle bir parça aşağıya çekmek gerekir.

Settembre'ın babası işte bu biçim bir insandı.

Söz gelişi, kendisine, Madrit katedralindeki bir kutsal su kabına işlenmiş bir meleği göstererek:

— Hoşunuza gidiyor mu? diyorlardı.

Settembre'ın babası:

— Hım... diye karşılık veriyordu, güney yarımküresi cidden fevkalâde bir yer.

Bunun üzerine ona meleğe bir parça daha yakından bakmasını rica ediyorlardı ve o da, birkaç dakika düşünceye daldıktan sonra, Avrupa'nın da ilgi çekici olduğunu kabul buyuruyordu.

Cesaretini kırmamak şartı ile ona, şimdi İspanya'nın güzel nimetlerle dolu, Yeni Castille'in merak uyandırıcı bir bölge, Madrit'in talihi pek yaver bir şehir olduğunu, Madrit'in Dome'unun kendi üstünlüğü oranında dikkat çekici olduğunu, Dome'un içinin derin olduğunu, kutsal su kabının ise hiç de fena olmadığını siga siga söylettiriyorlardı; neden sonra kutsal su kabının uğursuz olduğunu ve incelemek için gidip önünde boy göstermek zahmetine değmediğini söyleterek işi sona erdiriyorlardı.

Settembre'ın babası her gün kendisini stratosferden çekmeğe ve lüle taşından yapılma bir pipo ya da bir kıt at üzerine soru sormağa istekli birini bulamıyordu; zaten ünlü kişi çoğu zaman büyük çözümlemelerle kafa patlatıyordu.

Ancak Settembre, babasını objeye sürüklemediğinden, fakat havaî söz hattı dolayısı ile objeyi babasına kadar çıkardından, babasının kültüründen pay alabiliyordu.

İşte, Almanya'dan geri geldiinde Settembre, eğlenip eğlenmediğini, iç açıcı şeyler görüp görmediğini bilmiyordu.

Arkadaşlarına:

— Bu konuda ilkin babamla konuşmalıyım, diyordu.

Tek başına yolculuk etmişti; iyice hatırladığı binbir şey görmüştü ve bunlardan parça parça bilgi edinmişti. Kesin ölçüler vererek ve mukayeselerden yararlanarak katedralleri taş taş anlattı.

Baba zaman zaman:

— Güzel, diyordu, —daha doğrusu: Güzel değil, o biçim işte.

Settembre gezintiye çıkarmış olduğu Havva tavuklarını saydı, manzaraları, tiyatroları, dolaşmaları, Türk hamamlarını anlattı.

Baba gene arasıra:

— Eğlenmişsin, diyordu, — daha doğrusu: İş yokmuş bunda! Pek yavan bir oyunmuş... Bu konserde ölesiye sıkılmışsındır.

Belli bir süre sonra Settembre, gene arkadaşlarına ve tanıdıklarına tutup Almanya'nın kıyak bir memleket olduğunu, ama orada şöyle böyle eğlendiğini söylemeğe kalktı.

Arkadaşları:

— Ya kumruları, onları nasıl buldun bakalım? dediler.

— Bilmiyorum ki; babam bu konuda benimle konuşmağa yanaşmadı.

Bu konu dışı lâf ebeliği bize bağışlansın: Artık hikâyemizin asıl kahramanlarını ortaya çıkarmalıyız. Kahramanların (gözünü budaktan sakınmayan bir adam, çiçeği burnunda güzelim bir kız, cana yakın bir delikanlı, şu, bu...) objektifin önünde bal gibi durdukları bir roman kaleme almak için yazar, aynı bir harekât karşısındaki davranışlarına göre, kişileri, bir yığın maestria ile ortaya çıkarmak zorundadır; yoksa hikâye karanlık bir hayaller defilesi olur; işte burada olduğu gibi, ortada maestria olmayınca yazar, hikâyeye o zaman yeni yatırımlar ayırmak zorundadır.

Şimdi Settembre'ı bildiğimiz kadar bilerek, başını lumbar deliğinden çıkarıp ıslık çaldığını görüyoruz diye şaşırmıyalım. Settembre görmüş olduğu ve kendi izlenimlerine, kendi düşüncelerine, kendi görüşlerine tuhaf gelen her şeye bal gibi kafa tutmağa karar vermiş olduğu andan beri Filimario'yu, takdir etmişti. Clotilde Troll'ün şu ufacık salonun kapısında görünmesinin ihtimali Filimario'yu tastamam kayıtsız bırakıyordu. Denebilir ki bu tavada balık olmayan bir ihtimaldi.

Buna karşılık, Pio Pis paldır küldür kapıya doğrulup onu ardına kadar açtı.

Clotilde Troll, gerçekten, başına buyruk bir kadındı; böyle olmakla beraber, deli-dolu, sereserpe davranırken bile, hamleye geçmek için topu topu tek işaretini bekledikleri kaptanın etrafını alan, yarı-çıplak ve sakallı, elleri kancalı altı adamın, kalkıp Clotilde Troll'ü ele getirmelerine inanmak güçtü.

Kaptan bir adam öne ilerledi.

— Bu baylar yoksa baş kaldırmağa mı karar verdiler?

Settembre başını lumbar deliğinden içeri çekti ve Filimario'ya baktı. Filimario sigarasının dumanını inceleyerek omuzlarını silkti.

Bunun üzerine başını gene lumbar deliğine uzatan Settembre:

— Hayır, dedi.

— Yoksa bu baylar en uygun bir zamanda mı, söz gelişi tayfa uykuda iken mi, kazan kaldırmağa karar verdiler?

Kimse karşılık vermedi. Settembre durmadan ıslık çalıyordu ve Filimario da büyük bir dikkatle onun ceketinin kıçındaki bir lekeyi inceliyordu.

Kaptan kendisine faltaşı gibi açılmış gözlerle bakan Pio Pis'ye dönerek:

— Yoksa siz de, karşılık vermeğe yanaşmak istemiyor musunuz? dedi.

Pio Pis hödükçe:

— Ben mi?... bilmem ki, diye geveledi.

Settembre başını kızgın kızgın toplantı yerine döndürdü ve koltuğunun arkalığına kendisini öylece bırakan ve tavana püf püf duman savuran Filimario'ya baktı.

Şimdi burnundan soluyan Settembre:

— Baş filân kaldırdığımız yok bizim, dedi. Bize hemen yumurta ile jambon getiriniz bakalım

Kaptan iyice kasılarak, gülümseyerek ağzını açtı.

Gemideki koruyucuları ellerinden kancalarını bırakırken, eğilerek:

— Şüphesiz emirleri ben veririm, dedi kaptan. Ama önce sizlere, iyi niyetli olduğumuzu ispat ettiğinizden, baş kaldırma halinde almış olduğumuz emir üzerine sizleri denize atmaktan bizleri kurtardığınızdan dolayı, teşekkür etmek istiyorum. Teşekkür ederim: Artık gül gibi anlaşırsınız. Sözünüz yetti bize; bizce asîl bir insanın sözü kutsaldır.

Denizciler berelerini havaya fırlattılar ve: «Yaşa!» diye bağırdılar, sonra kapı kendiliğinden kapandı ve her şey yeniden sessizliğe gömüldü. Pio Pis içini çekti.

— Denizci milleti bu, dedi gönülden coşarak, sert, sıkı, ama sapına kadar erkek millet.

Settembre Filimario'ya bir göz kırptı.

O da ünlü yarı-gülümseyişi ile:

— İyi insanlar, dedi, bize güleryüz gösteren, ama kafa tutmuş olsaydık topumuzu da denize atmış olacak olan gönlü gani insanlar.

Pis istemiye istemiye:

— Orası öyle ya, dedi.

★

Hikâyemin bu noktasına gelince, Pio Pis'den söz açmak üzere, gene işime ara vermek zorundayım; fırsat hazır bu fırsat. Hem canım, kişilerin her birinin belli bir karakteri varsa bu, hikâyecinin suçu değildir ki.

Pio Pis, her şeyden önce, sevimli bir insandı. Pio Pis, evine döndüğü bir akşam, iri kıyım bir herifin hücumuna uğradı, herif onu bir sopada haklayıp yere serdikten sonra, güzelce soyup sovana çevirdi. Ne var ki sonradan, yakayı ele verdi ve mahkemeyi boyladı.

Savcı kapı gibi adamın karşısında pek amansız davrandı: Çok korkunç bir cinayetten, bir biçim canavarlıktan söz açtı. Pio Pis önce sustu, derken konuşmağa kalktı ama kendisini susturdular. Yalnız dev gibi adamı mahkûm eden kararın okunduğunda, Pio Pis belâlısına dönerek:

— Bu gene hiçbir şey değil, dedi, intinaf mahkemesi açacağız.

İstinaf mahkemesinde suçlu, Pio Pis tarafından tutulmuş çenesi güçlü avukatların sayesinde, tıkır tıkır borcunu ödemiş oldu.

Birkaç ay sonra, gene geç bir saette evine dönen Pio Pis, kendini bir sopada haklanmış ve en usta el çabukluğu ile soyulup sovana çevrilmiş buldu. Zorbayı tanıdı; bu gene o kapı gibi adamdı. Pio lâhavle çekti.

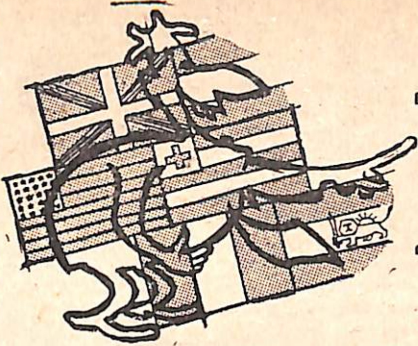
— A zavallı dost! Karanlıkta pusulayı şaşırmışsınız, beni tanımadınız! Yırtıcı bir hayvan sandınız beni.

Göğsü kıllı herif:

— İnsan olduğunuzu bal gibi gördüm, dedi.

— Şu halde, söylemesi pek kolay bir hafıza kaybı meselesinden olacak, size yaptığımı hatırlamıyorsunuz.

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Boy boy!

Yaşlı ve zengin çiftçi, kızlarını evlendirmek için her türlü fedakârlığa hazırdı. Bunu namzetlerden birine şöyle anlatıyordu:

— Kızlarım parasız değillerdir. Evlenecekleri adama iyi birer drahoma ile gidecekler. Meselâ yirmi beş yaşında güzel bir kız olan Elizabeth'e bin dolar, otuz yaşındaki Marie'ye iki bin dolar, kırk yaşında olan en büyük kızım Eliza'ya ise üç bin dolar veriyorum...

Delikanlı biraz düşündü ve sordu:

— Elli yaşında kızınız var mı efendim?

AVUKATI

Hâkim yeni idi ve ilk gördüğü bir iki dâvadan birine bakıyordu. Bir zenci at çalmıştı. Suçluyu gözü ısıran hâkim sordu:

— Henry galiba yine başın dertte?...

— Evet hâkim bey; geçen seferki vak'ada avukatım sizdiniz, hatırladınız demek!...

— Bu sefer avukatın nerede Henry?

Zenci mâsum bir tavırla boynunu büktü:

— Bu sefer doğru söylemeğe karar verdim hâkim bey!

BOŞANMA SEBEBİ!

Koca, mahkemede şikâyet ediyordu:

— Karım, evlendiğimiz günden beri eline ne geçerse kaldırıp başıma atıyor hâkim bey!

— Peki niçin o zamandanberi mahkemeye başvurmadınız?

— İlk defa olarak karım isabetli bir atış yaptı da ondan...

KÜÇÜĞÜ!

Yeni rahip muhite pek ısınamamıştı. Kilise müdavimlerine biraz sokulmak istedi. Kucağında küçük bir bebekle gelen bir kadına yaklaştı:

— Aman ne güzel bebek, dedi; yaşı ne kadar?

— Altı haftalık sayın rahip!

— Maşallah, maşallah! Herhalde en küçük çocuğunuz, öyle değil mi?

KURTLAR!

Annesi, elma yiyen Jimmy'yi ikaz etti:

— Jimmy kurtlara dikkat et!

— Ben niye dikkat edeyim, dedi Jimmy; ben elma yerken kurtlar kendilerine dikkat etsinler.

— Güzellik kremi istiyorum...
— Kaç yüz kutu bayan?...

Politika üstüne

Politikacı; dövüşmek için çok korkak, kaçmak için çok şişman bir kimsedir. E. Hubbard

Politikacı gelecek seçimi, devlet adamı ise gelecek nesilleri düşünür. James Freemar

— Biz sizden daha medenî ve kültürlüyüz, yediğimiz adamlar hep doktor ve misyoner kişilerdir.

İNAT!

Bir Yankee, katırı ile kayalık dağlardan geçiyordu. Fakat hayvanın inadı tuttu ve adamın bütün gayretlerine rağmen yerine çakıldı kaldı.

O sırada oradan gecen diğer bir Şimalli:

— Katır, dedi; biraz inatçı galiba!

Burnundan soluyan Yankee:

— Biraz mı? dedi. Bu öyle inatçı bir katırdır ki hemşerim ön ayakları arkaya giderse arka ayakları öne gider...

KÜLTÜR!

Yaşlı ve iyiliksever bir kadındı. Yanında çalışan köylünün okuma yazma bilmemesine çok üzülüyordu. Ayrıca hoca tutup adamcağıza okuma yazma derslerı aldırmağa başladı. Aradan bir müddet geçtikten sonra:

— Ne haber George, dedi; her halde artık İncili rahatça okuyabiliyorsundur değil mi?

— Allah sizden razı olsun madam; İncili bitirip futbol haberlerine geçeli hayli zaman oldu...

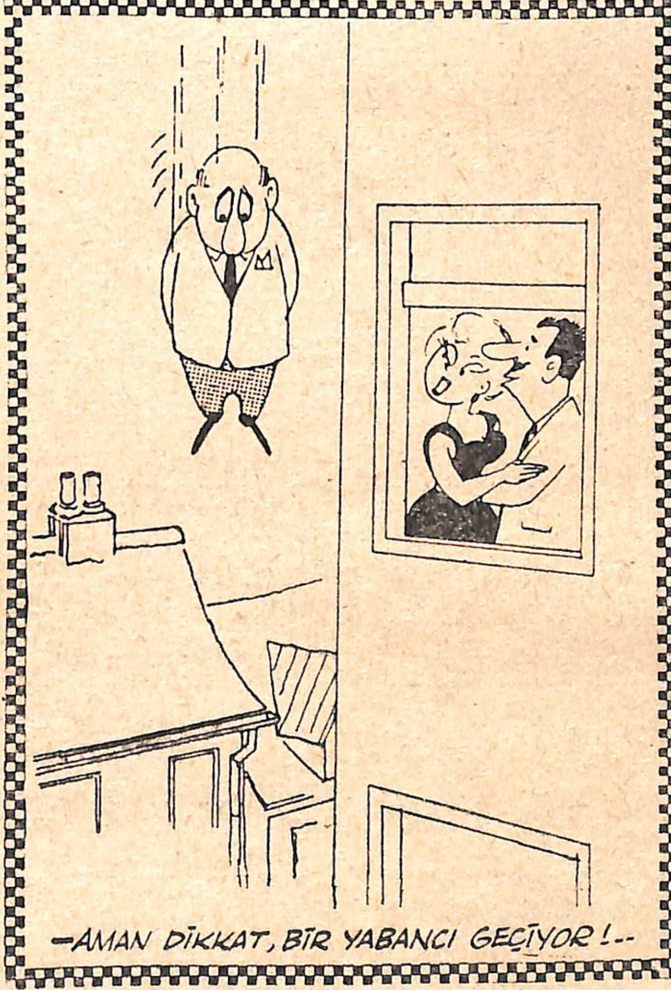
Dünya Karikatürleri

EV SAHİBİ - ESKİ KİRAYLA OTURANLARI KAÇIRMAK İÇİN BİR DE BUNU DENEYECEĞİM!..

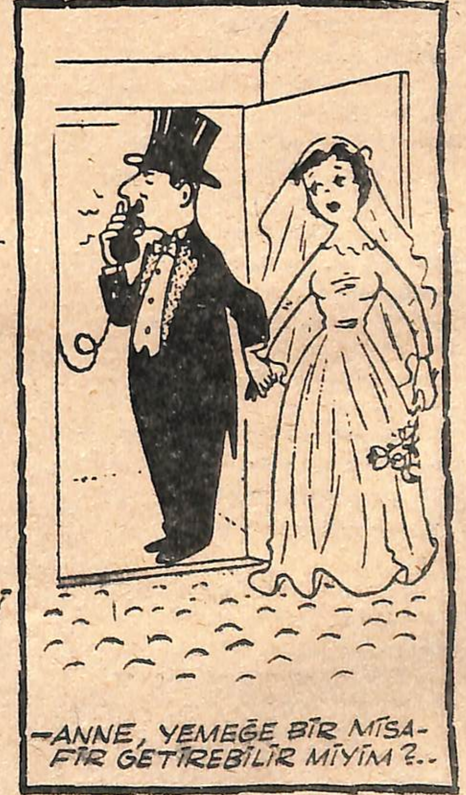
—ŞUNA İKİ TEKERLEK DAHA TAKARSAN BEN DE SENİ İKİ MİSLİ SEVECEĞİM!..

—AMAN DİKKAT, BİR YABANCI GEÇİYOR!..

—KUZUM, SEN Mİ BİRAZ İYİ ÇALMAYA BAŞLADIN, BEN Mİ BİRAZ ALIŞTIM?..

—ANNE, YEMEĞE BİR MİSAFİR GETİREBİLİR MİYİM?..

—MÜSAADE BUYURUN, HİÇ OLMAZSA ÖBÜR AYAĞIM SAĞLAM KALSIN...

—YAZIYOOOR, KAFESE GİRENLERİN SAYISI YİRMİYE ÇIKTI... YAZIYOOOR!..

—YAZIYOOOR, KAFESE GİRENLERİN SAYISI YİRMİ BİRE ÇIKTI... YAZIYOOOR!..

Yusuf Ziya Ortaç

GÖÇ

Bizim hayatımızın

GÖÇ

Bizim aşkımızın

GÖÇ

Bizim Gençliğimizin
Romanı

GÖÇ

Pek Yakında Çıkıyor.

Fiatı 5 Lira

PİYALE MAKARNASI

Maktaş Makarnacılık ve Ticaret Kuruluş 1922

PİYALE MAKARNASI

Yıktın Perdeyi Eyledin Viran...
Koşup PİYALE Yiyeyim Heman.

PİYALE

NEVZAT KIRDAR

Rekter – P.61/5

Piyale Adı.. Ağız Tadı..

EN FAZLA
İKRAMİYE VEREN BANKA
İŞ BANKASIDIR

7 Haziranda:

15

APARTMAN
DAİRESİ

1 adet	100.000 lira	
25 adet	5.000 lira	
25 adet	1.000 lira	

ayrıca 1800 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE
İŞ
BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

Suya Çizgi

YAZAN:

YAŞAR ÖZEN

Siyasi hicvin en güzel kitabı

PEK YAKINDA ÇIKIYOR.

— Yoook, dostluğumuz buraya kadar !..

— Il Travaso —